ALAIN ELKANN

UZUN BİR YAZ

CAN

ROMAN

İTALYANCA ASLINDAN ÇEVİREN
EREN CENDEY

Can Yayınları: 1643
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 672

Una lunga estate, Alain Elkann
© Alain Elkann, 2003
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: Temmuz 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzelti: S. Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0809-1

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Alain Elkann
UZUN BİR YAZ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

CAN YAYINLARI

Alain Elkann, 1950'de Fransız bir baba ile İtalyan bir annenin çocuğu olarak New York'ta doğdu. İtalya'nın önde gelen gazeteci ve televizyon programcılarından biri olan Elkann, ünlü yazar Alberto Moravia'yla yapılmış söyleşilerden oluşan *Moravia'nın Yaşamı* on beş dile çevrildi. Başta La Stampa olmak üzere tanınmış birçok gazete ve dergide makaleleri yayınlanan Elkann, 2001 yılında *John Star* adlı romanıyla, İtalya'nın en saygın edebiyat ödüllerinden biri olarak kabul edilen Cesare Pavese Ödülü'ne değer görüldü.

Eren Cendey, İtalyan Lisesi ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü mezunudur. Calvino'dan *Kozmokomik Öyküler, Karga Sona Kaldı*; Cesare Pavese'den *Güzel Yaz, Ağustosta Tatil, Tepedeki Ev*; Valerio Massimo Manfredi'den *Büyük İskender*, Niccolo Ammaniti'den *Korkmuyorum*; Susanna Tamaro'dan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*; *Anima Mundi, Sevgili Mathilda, Eve Doğru, Yanıtla Beni, Kitaplardan Korkan Çocuk, Daha Çok Ateş Daha Çok Rüzgâr, Aklı Bir Karış Havada, Tombul Yürek, Büyülü Çember, Tobia ve Melek, Rüzgâr Ne Diyor, Yüreğimin Sesini Dinle, Her Sözcük Bir Tohumdur*; Roberto Calasso'dan *Ka*; Isabel Allende'den *Aşktan ve Gölgeden, Eva Luna Anlatıyor*; Ermanno Cavazzoni'den *Budalalar Takvimi*, Marlo Morgan'dan *Bir Çift Yürek* adlı kitapları ve Geronimo Stilton dizisini Türkçe'ye çevirmiştir.

Karım Rosi'ye

Leopoldo bir haziran akşamı, Popolo Meydanı'nda uzun yıllardan beri tanıdığı, ama hakkında pek az şey bildiği güzeller güzeli ve şehvetli Nina'ya rastladı. Kadının şahane yeşil gözleri beklenmedik biçimde çok tatlı ya da buz gibi veya korkutucu olabiliyordu. Görüştükleri ender günlerde kadın ona daima kaçmaya hazır, gizemli, şimdiye dek kimsenin sağlayamadığı güvenceye tek başına ulaşmak için savaşmaya alışkın dişi bir kedi gibi görünmüştü. Söylendiğine göre pek çok erkekle birlikte olmuştu, ama onları hep terk etmişti.

Leopoldo onu ürkekçe selamladı ve yoluna devam etti. Nina, kesinlikle onu eski Roma sokaklarındaki restoranlardan birine götürecek birini bekliyor olmalıydı. Birlikte yemek yiyecekler, içki içecekler, çene çalacaklar; kadın da beyaz, minik, çocuksu dişlerini göstererek ona gülümseyecekti.

Neden ona, "Benimle yemeğe gelir misin?" diye sormamıştı ki?

Uzaklaştığı için pişman oldu ve neredeyse hemen geri dönüverdi, ama kadın gözden kaybolmuştu. Acaba böylesine uçarı bir kadın, onun aklını başından alacak bir erkeğe rastlamış mıydı? Eğer kendisi onu baştan çıkartmayı başarabilseydi, ne yapardı? Onunla birlikte uzun bir yaz geçirmek isterdi.

Leopoldo hayal kurmayı sürdürdü. Birlikte Yunanistan'a giderlerdi. Atina'da yerel yemekleri tadarlardı: Suvlaki, siyah zeytin, yeşil biber, pirinçli domates dolması yer, yanında buz gibi Retzina şarabı ve iki kadeh uzo içerlerdi.

Gecenin geç saatlerinde otele döndüklerinde biraz çene çalarlar, sonra her biri uyumak için kendi odasına çekilirdi.

Nina, onun her zaman aramış olduğu kadındı; Leopoldo emindi bundan. Ama önce onu bulması gerekiyordu.

Birkaç gün içinde izini buldu ve hayal ettiği gibi birlikte Yunanistan'a gitmek konusunda ikna etti. Yalnızca arkadaş oldukları üstü örtülü olarak biliniyordu. Ona hiç turistin bulunmadığı ve başka yerlerde unutulmuş bir yalınlık içinde yaşanabilen bir adayı tattıracaktı. Akşamüzerine doğru Pire'den yola çıktılar. Gemi limandan dışarı süzülürken uzaklaşan kıyıya bakıyorlardı. Onlar sadece hoş şeylerden söz ederlerken saatler aktı gitti. Her ikisini de telefonla arayanlar oluyordu. Leopoldo onun başka erkeklerle konuşmasından rahatsız olsa da, bunu önemsemiyormuş gibi yapıyordu. Nina erkeğin kendisine âşık olmaya başladığını seziyor ama ona umut vermiyordu. Leopoldo acele etmemesi gerektiğini biliyordu.

Kaldı ki, onunla birlikte yola çıktığı için çok mutluydu. Denizin ortasında, her şeyden uzak, ama birbirlerine yakın olarak birlikteydiler; güverte demirlerine dayanmışlar önlerinde açılan tembel dalgaları seyrediyorlardı. Böylesine güzel bir kadınla yolculuk yapmaktan gurur duyuyordu.

Nina kolay bir insan değildi, pek çok isteği oluyor, kapris yapıyor, fazla akıl yürütüyor, kendini ko-

rumaya alıyordu, ama gene de hiç beklenmedik davranışlarda bulunabilen bir hayalperestti.

Birbirlerine çocukluklarına ilişkin olaylar anlatıp, anne ve babalarından konuştular. Sonra başka tatillerini, gençlik aşklarını anımsadılar. Birlikte mutluydular ve konuşacakları konular tükenmiyordu.

Sabah Leopoldo erkenden uyandı, belli belirsiz hindiba kokan bir fincan kahve içti; uzakta bazı adalar görünüyordu. Öğleden sonra varacaklardı. Hemen Vangelis'i araması gerekiyordu. O, onları Leopoldo'nun telefonla kiraladığı eve götürecekti. Söylediklerine göre evin üç yatak odası ve denize bakan bir terası vardı. Ev, kentin eski mahallelerinin birinde, tepede, manastırdan birkaç adım uzaklıktaydı. Leopoldo eğer aklını başına toparlayabilirse Picasso üzerine bir makale hazırlayacaktı. İlginç açılımlar yapabilecek bazı şeyler anladığına inanıyordu. Nina' ya kitaplardan ve tablolardan pek söz etmemişti: Onu sıkmak, ilişkilerini ağırlaştırmak istemiyordu. O sadece kadının yakınlığını hissetmek, iyi olduğunu, eğlendiğini bilmek istiyordu.

Öğlene doğru geminin güvertesinde buluştular. Nina hâlâ uykuluydu.

"Kamaradaki sıcaktan nefret ediyorum. Ancak güneş doğarken uyku tutturabildim; şimdi bir fincan sütlü çay içmeliyim."

Bara oturdular. Kadın uyuşuk bir kediye benziyordu, yavaş yavaş kendine geliyordu. Ama gözlerinden belli belirsiz bir keyif duygusu seziliyordu.

Bir süre sonra kıyıya yanaştılar. Liman pek küçük olduğundan yanaşmaları güç oldu. Deniz kenarında iki kafe, bir seyahat acentesi, bir dükkân olduğunu gördüler. Vangelis'i sordular. Esmer, saçları jöleli, kartal burunlu ve gür kara bıyıklı bir adam çık-

tı ortaya. Gülümsediği zaman, yüzünde derin çizgiler oluşuyordu. İdare edecek kadar İngilizce konuşuyor, birkaç İtalyanca sözcük biliyordu; her ne kadar kibar davranmaya çalışsa da kaba saba halleri vardı. Kentin eski bölümüne ulaşmak için Nina ve Leopoldo'yu limon sarısı bir triportöre bindirdi ve bu bir yarış otomobiliymiş gibi çılgınca sürmeye başladı. Evlerin hemen hepsi iki katlı, beyaz, kireç badanalıydı ve gri taşlardan örülmüş etkileyici manastırın çevresini sarmışlardı.

Ev genişti, ortamı hoş bir hale getirmek için birkaç eşyanın yerini değiştirmek yeterli oldu. Nina dört kenarı tüllü iki kişilik yatağın bulunduğu odayı seçti. Leopoldo ise ferforje, yüksek bir tek kişilik yatağın bulunduğu odaya geçti. Bavullarını açtılar, köyü keşfetmek üzere dışarı çıkmaya karar verdiler.

Evden birkaç adım ötedeki dükkândan ekmek, süt, çay, su, kahve, marmelat ve şeftali satın aldılar. Daracık ara sokaklardan geçerek ulaştıkları meydanda pek sade sandalye ve masaları olan, çok renkli plastik bir sundurmanın altındaki tavernada, gece saat on için yer ayırttılar.

Domates dolması ve yanında fazla yağ çekmiş patatesler olan ızgara balık yediler.

Akşamın geç saatlerine doğru taverna canlanmaya başladı, buzuki çalgıcıları geldi ve şarkı söylenmeye başlandı. Şık görünümlü İngiliz aileler, iki masa Yunanlı ve bazı İtalyan kızlar vardı. Nina, neşeliydi, bembeyaz, hafif bir keten gömlek, altına daracık blucin pantolon ve sandaletler giymişti; elinde mor ipekliden bir çanta, boynunda mercan kolye vardı. Hareketlerinde özel bir zarafet vardı. Leopol-

do onun zevkli bir biçimde sigara tüttürüşünü, kül sihirliymiş gibi kendiliğinden küllüğe düşene kadar sigarayı tüketişini seyrediyordu. Yavaş, küçük yudumlarla içiyordu şarabını. Konuşuyor ve gülümsüyordu.

Ertesi gün Leopoldo, sütlü kahve ve bir kâse yoğurttan oluşan kahvaltısını bitirdikten sonra limana indi, üç beygirlik motoru olan bir sandal kiraladı. Denize açıldı ve kıyıyı keşfe çıktı; ıssız ve şahane kumsallar buldu. Saat on birde Nina'ya telefon etti:

"Uyandın mı?"

"Evet."

"İyi uyudun mu?"

"Evet, çok rüya gördüm."

"Sandalla dolaşmak ister misin?"

"Hayır, istemem. Bugün evde kalmayı yeğliyorum, çünkü telefon bekliyorum."

"Ah, her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda."

"O halde sonra görüşürüz."

"Bu akşam evde yemek ister misin?"

"Bilmiyorum. Sen karar ver."

Leopoldo sandalla tur atmayı sürdürmeye karar verdi ve Nina'nın telefonlarını kıskanmaması gerektiğini düşündü. Limana döndüğünde, uzun zamandan beri tanıdığı İtalyan bir gazeteciye rastladı. Politikadan söz ettiler ve yeniden görüşmeyi dilediler.

Leopoldo ona, "En iyi nerede yeniyor?" diye sordu.

"Bana eski mahallede, bir evin avlusunda bulunan bir restorandan söz ettiler. Ama hem çok pahalı, hem her zaman dolu."

Leopoldo sözü edilen yeri buldu. Beyaz keten örtüler serili altı-yedi masa vardı. Restoranın sahibi sarışın, sağlam yapılı Amerikalı bir delikanlıydı.

Evde, Nina'yı mutfakta otururken buldu. Telefonda konuşuyordu. Yalnız kalmak istediğini belirten bir işaret yaptı. O da kendi odasına çıktı ve yatağa uzanır uzanmaz uyuya kaldı.

Birkaç saat sonra Nina kapısına vurdu, Leopoldo'nun odasına girdi ve tatlı bir sesle şöyle dedi:

"Seni uyandırdıysam bağışla, ama saat dokuz buçuk oldu; akşam yemeği hazırlıyorum; benimle yer misin yoksa başka bir işin var mı diye sormak istedim."

"Bağışla beni uyuyakalmışım, çünkü güneşte çok fazla dolaştım. Eğer beni de davet edersen, bir-iki dakika içinde hazır olurum."

Terasta yemek yediler ve Leopoldo ona gördüğü kumsalları anlattı. Nina ise birlikte olduğu erkekten söz etti. İkisinin burada olmalarını kıskanıyordu.

"Sadece arkadaş olduğumuza inanmak istemiyor. Ona şöyle dedim: 'Emin olamıyorsan, gel, gör.' Bunu yapmayacağı konusunda bahse girerim, çünkü karısından korkuyor. Evli erkeklerin tipik ödlekliği. Aşk hiçbir şeyi rahatsız etmemeli. Aşk olmalı, ama fazla önem taşımamalı. Sadece yaralanmış gurur kıskançlık yaratır."

"Biliyor musun, çok güzelsin ve sana hayranım. Bunu biliyor musun?"

"Gerçekten mi? Bugün güneşe de çıkmadım. Sen beni bir hafta sonra gör."

Evin çatısında birlikte yere uzandılar ve yıldızları seyrettiler. Hiç bu kadar çok yıldız görmemişlerdi!

Ertesi gün birlikte deniz kenarına indiler ve sandalı alıp gizli bir yerde çırılçıplak denize girdiler. Daha sonra sadece üzüm ve armut yediler. Nina çok güzel yüzüyordu, neşeliydi, tatlı tatlı konuşuyordu. Leopoldo, dürtülerine engel olmaya çalışıyordu.

Akşam, güneşten yanmış olarak avludaki lokantaya gittiler. Masalarına yaklaşan sarışın, mavi gözlü, şık bir adam Nina'yı kucakladı. Leopoldo içinde kıskançlık hissetti. Adam adının Bruce olduğunu söyledi ve müthiş bir Oxford İngilizcesiyle manastırda yaptığı ve bitirmek üzere olduğu bir araştırma yüzünden adada bulunduğunu anlattı. Bruce, bu karşılaşmadan pek hoşnut kalan Nina'yı konuğu olduğu Yunanlı arkadaşının evine içkiye davet etti. Nazik bir tavırla Leopoldo'ya da ona eşlik edip etmeyeceğini sordu. Leopoldo, Nina'nın yalnız gitmek isteyip istemeyeceğini anlamak için kaçamak bir yanıt vermeye çalıştı.

Bruce yanlarından ayrıldığında Nina, "Çok başarılı biri olduğunu biliyorum, ama hiçbir kitabını okumadım," dedi. "Artık kitap okumaya zaman bulamıyorum."

Leopoldo'nun cep telefonu çaldı.

"Evet, hayır rahatsız etmiyorsun. Yunanistan' dayım evet, evet, çok güzel. Hayır, hiç kimse. Ne zaman? Ama birkaç hafta için yer yok. Tamam. Elbette hoşuma gider. Hayır, ama bir restorandayım, anlıyor musun? Evet, aynen öyle. Sen üzülme, tamam. Söz veriyorum. Evet, yarın. Evet, evet. Ben de."

Hiç umursamaz tavrıyla beyaz şarabını yudumlayan Nina'ya özür dilerim," dedi.

"Rica ederim. Sevgilin miydi?"

"Hayır, sana yalnız olduğumu söylemiştim."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Hatta

birbirimize her şeyi söylemeliyiz, diye düşünüyorum. Yoksa, bizimki nasıl bir arkadaşlık olur ki? Sence de öyle değil mi?"

Ertesi gün, Leopoldo sürekli Nina ile Bruce'un evine gidip gitmemek konusunu düşündü. O sabah uyandığında Nina evde yoktu, ama mutfağa bir mesaj bırakmıştı: "Denize iniyorum, sonra görüşürüz."

Leopoldo kendini terk edilmiş hissetti ve o güne katlanmanın tek çaresinin evde kalmak olacağına karar verdi. Kitap okur, yemek yer, uyurdu. Bankasından telefon ettiler ve bazı hisse senetlerini satmasını önerdiler; bu durum hiç hoşuna gitmedi. Karar vermekten nefret ediyor, yanılmaktan korkuyordu.

Öğleden sonra evin içinde kapalı kalmaktan sıkıldığı için köyde şöyle bir dolaşmaya çıktı. Gazete ve bir paket kraker alıp bir bara yerleşti ve kendine cin tonik ısmarladı; yıllar önce Paris'te tanıştığı ressam Niko'yu tanır gibi oldu. İki arkadaşıyla konuşuyordu. Kadın olanı çok zayıf ve eksantrik bir güzeldi; erkekse orada yokmuş gibi duran sessiz ve nazik biriydi. Yunanlı onlara nerede kaldıklarını sordu.

"Yves'in evinde kalıyoruz," dediler ve Yves'in evde olmadığını, onların Betty ve Karin ile geldiklerini eklediler. Belki Barcelona'dan Luis de onlara katılacaktı.

"Bu akşam bir içki içmek için gelsenize, başka dostlar da olacak. Benim yanımda kalan harika bir insanı tanıştırmak isterim size. Müthiş yetenekli bir adam."

Leopoldo, Niko'nun konuğunun Bruce olduğunu anladı.

Eve döndüğünde Nina'yı müthiş keyifsiz buldu.

"Aklımı kaçıracağım, şu gözüme bak! Ne korkunç bir alerji oldu, bak. Bu halde dışarıya çıkamam. Hem sonra, biliyor musun o gene aradı! Gittikçe kıskançlaşıyor, beni soru yağmuruna tutuyor, buraya gelmek istediğini söylüyor. İnanılmaz bir şey, erkekler bir tehdit sezene kadar sen yokmuşsun gibi davranıyorlar, sana yalanlar söyleyip boynuzluyorlar, ama onlardan bağımsız bir hayatın da olabileceğini sezinlediklerinde öfkeden kuduruyorlar. Siz birer çocuksunuz ve ben bu akşam yalnız kalmak istiyorum; kimseye ihtiyacım yok!"

"Antihistaminik bir ilaç ister misin?"

"Hayır, müthiş uyku veriyorlar."

"Benim aldığım, uyku yapmıyor."

"O zaman belki olur. Canavar gibi mi görünüyorum?"

"Kes şunu. Harikasın."

"Çok belli oluyor mu?"

"Hiçbir şey görünmüyor."

Niko'nun evinde hemen hemen herkes sanatçı ya da moda dünyasındandı. Güzeller güzeli Amerikalı bir kız Leopoldo'ya yaklaştı ve onunla mır mır konuşmaya başladı. Sevgilisiyle ettiği kavgayı anlatıyordu.. Kafasını dinlemek için Yunanistan'a kaçmıştı.

Bu arada Nina, Bruce ve arkadaşlarıyla özellikle de çok genç, zayıf, esmer, beyazlar giymiş bir erkekle şakalaşıyordu. Erkeğin pek baştan çıkartıcı biçimde kullandığı uzun parmaklarında yüzük yoktu. Hint asıllı İngiliz bir modacıydı ve Nina ona bej, kum, çöl renklerine duyduğu hayranlığı anlatıyor-

du. Erkek ise Hintli olduğundan, Racastan renklerine, kumaşlarına, Jodpur tarzı pantolonlara bayılıyordu. Nina'ya hayranlıkla bakıyor, yıllar içinde alınmış giysileri karıştırarak giymesinden çok hoşlanıyordu.

Leopoldo Amerikalı kızı dalgın dalgın dinliyor, bu arada Nina'nın şahane poposuna bakıyordu; beyaz incecik keten pantolonun neredeyse saydam gibi bedeninden akışını seyrediyordu. Yumuşacık beyaz keten gömleğinin altından görünen dolgun memeleri pek şehvetli ve tatlıydı. Nina genç stilist ile konuşmayı sürdürüyordu. Leopoldo acı çekiyor, imkânsız bir kadını arzulamakta olduğunun farkına varıyordu.

Buraya gelişinin tek nedeni âşık olduğu başka bir erkeği kıskandırmaktı.

Leopoldo ona karşı acımasız davranmamış, hatta el üstünde tutmuştu; kendi duygularından utanan birinin ürkek ve kıskanç, adeta kadınsı davranışlarını sergiliyordu. Leopoldo, kendi düşüncelerine dalmışken, Nina yanına geldi, bir elini okşadı ve gülümseyerek şöyle dedi:

"Biraz yanmak sana yakıştı, biliyor musun?"

"Sen de öyle güzelsin ki; konuşurken seni seyrediyordum."

"Beni kontrol mü ediyordun, yoksa o Amerikalı kızla mı flört ediyordun?"

"Ne diyorsun sen? Senden başkasını düşünmediğimi biliyorsun, oysa sen..."

"Ben ne? Beni neden götürmüyorsun buradan? Geçen akşamki gibi domates dolması yemeğe gidelim."

Ertesi sabah telefon çok erken çaldı. Nina yanıt

verdi, uzun ve can sıkıcı bir görüşme yaptı. Konuşması bittiğinde Leopoldo'nun odasına girdi.

"Haydi gidip denize girelim; kafamı dağıtmaya ihtiyacım var."

Leopoldo hiçbir şey sormadı. Mayosunu giydi, bir sepet meyve aldı ve birlikte limana inip sandal kiraladılar. Biraz öncesine kadar asık suratlı duran Nina denizde neşelendi:

"Şurada duralım."

Uzun uzun yüzdüler, sonra yan yana uzanıp güneşlendiler. Harika bir gündü, havada tatlı bir esinti vardı.

Akşamüstüne doğru döndüklerinde Nina bir uzo içmek istedi; sonra bir tane daha ve bir tane daha! Kentin tepelerine çıktıklarında yürümeyi sürdürmek için ayak diredi. Bir anda burunlarına anason kokusu geldi. Manastırın altındaki fırından bir ekmek aldılar ve Nina neredeyse hepsini yiyip bitirdi.

Eve girip üstlerini değiştirdiler. Nina ortaya çıktığında üzerinde yakası çok açık ve saydam bir giysi vardı; Bruce ve Hintli arkadaşıyla küçük bir kır lokantasına kendisiyle birlikte gelip gelmeyeceğini sordu. Mutlu bir akşam geçirdiler. Suvlaki, ballı ve cevizli harika bir tatlı yiyip beyaz Samos şarabı ile yerli konyak içtiler. Yıldızlar ve ay o gece öyle parıldıyorlardı ki, her şeye büyülü bir hava veriyorlardı. Nina kaygısızdı; onları eve götüren triportörün içinde Leopoldo'nun yanağına bir öpücük kondurdu ve ona sokuldu. Sonra arabadan indiler, Leopoldo, onu ağzından öpünce kadın karşı koymadı. Eve girince gene çatıya çıktılar ve yıldızları seyrettiler. Sıcak ve sarhoş bedenleri birleştiğinde çok geç olmuştu. Şafağa doğru Nina şöyle demişti:

"Üzgünüm ama Taddeo bugün geliyor. Uzun sü-

re kalacağını sanmıyorum. Kıskanç ve aptalın teki. Bu gece yaşadıklarımızı gerçekten hak etti."

"Ben ne yapmalıyım?"

"Gelip benimle yatmalısın."

"Ya sonra?"

"Göreceğiz."

Öğleden sonra uyandılar. Leopoldo Atina'dan gelen vapurun saat beşte yanaştığını hatırladı. Nina kaygılı görünmüyordu. Tembel tembel kalktı, mutfağa gitti, sütlü çay yaptı ve birkaç fincan içtikten sonra Leopoldo'ya gelip yanına uzanmasını söyledi. Derken telefon çaldı, Nina yanıt verdi:

"Evet, ah anlıyorum; eh, ne yapalım ilk kez olmuyor bu. Üzgünüm. Eh, elbette. Affedersin ama, gelmek için bu kadar ısrar eden sendin; ben neden kızayım ki? Çocukların nasıl olduklarını bilirim. Yanılıyorsun, umursamaz değillerdir. Evet, üzgünüm. İyi ama ne söylememi istiyorsun? Karınla dağda kalmak zorunda olduğun için kederden delirmemi mi bekliyorsun? Çocuklardan biri gelecek diye onu iki kişi beklemek zorunda mısınız? Bugün daha az kıskanıyorsun ya da kıskançlığını haftaya erteliyorsun diye benim de sana ihanet etmek için bir hafta beklememi mi isterdin? Ah, demek ki gelip gelemeyeceğini bilemiyorsun. Elbette, kongreye gitmek zorundaysan... Eh, bakarız. Evet, seni çok özledim. Ne kadar olduğunu bilemezsin. Canım hiç alay eder miyim, senin yerinde olsam, ben de aynen böyle davranırdım. Elbette, tamam, tamam. Teşekkür ederim; evet, ben de, hayır, hayır..."

Nina, Leopoldo'dan onunla sevişmesini istedi. Leopoldo erkeğin gelmeyeceğini anlamıştı.

Akşam yeniden telefon etti.

"Hayır, merak etme demiştim sana. Yarın değil, öteki gün mü? İyi ama oğlunu beklemek zorunda değil miydin? Ah, tamam, tamam. Söyle, evet, ben de."

Ansızın öfkelenen Leopoldo, "Ben de ne demek oluyor?"

"Sakin ol, yarından sonraki gün geleceğini söylüyor."

"Peki o geldiğinde, ben ne yapacağım?"

"Söyledim ya, hiçbir şey."

Küçük ritüellerle süslenen günler tembelce akıp gidiyordu. Uzun deniz keyifleri, kitap okumalar, her ikisini de şaşırtan müthiş bir fiziksel tutku. Onları bir arada tutan aşktı.

Aynı yatakta uyumaya, sokaklarda öpüşmeye başladıklarından beri tavernada geçirilen geceler daha neşelenmişti; bu masmavi güneşli günlerde arkadaşlar sadece bir fon süsü olarak yer almaya başlamışlardı.

Şahane bir öykü yaşamaktaydılar, ama Nina'nın sevgilisinin her an çıkagelme tehlikesi vardı; ne var ki adamın ileri sürdüğü bahaneler de her geçen gün daha karmaşıklaşıyordu.

Böylece on iki güneşli gün ve on iki yıldızlı gece geçirmişlerdi. Nina ve Leopoldo yanmışlar, ada hayatının ritmine alışmışlardı. Yalınayak, bir duvarın üstüne tüneyip şeftali, üzüm, pek olmamış incirler yiyorlar, öpüşmeyi, el ele tutuşmayı sürdürüyorlardı.

Günlerden bir gün, tam bir kafede otururlarken, vapurdan Taddeo indi. Nina, ona New York'tan aldığı metal valizi yüklenmiş olarak ilerlediğini fark etti. Erkek bara yaklaşana kadar onu göremeyecekti. Za-

ten hemen bir triportör sürücüsü aradı, ona adresi verdi ve kentin yüksek kısmına doğru yola çıktılar.

Nina, "Taddeo geldi," dedi.

"Şimdi ne olacak?"

"Eve gidecek!"

"Ya ben?"

"Şimdilik bir şey yokmuş gibi davran. Benim burada bir erkek arkadaşımla kaldığımı biliyor. Onunla konuşup bizden söz edeceğim."

"Peki, sen onunla dönecek misin? Belki de seni alıp götürmeye gelmiştir."

"Olabilir, ama ben burada kalmak istiyorum."

"Ya biz ne olacağız?"

"Birbirimizi çok seviyoruz. Sana âşık olmama izin vermemeliydi."

"Sen onu hâlâ seviyor musun?"

"Hayır, uzun zamandan beri sevmiyorum. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Bana sürekli yalan söyledi ve ben yalancılardan nefret ederim."

"Onu çok sevdin mi?"

"Bilmem. Ona bağlandım. Saatlerce telefonda konuşurduk; güzel yolculuklar yaptık. Buraya gelişinin tek nedeni seni kıskanması; çünkü avuçlarından kayıp gitmekte olduğumu fark etti."

"Sen sorunlarını çözümleyene kadar otele gitmemi ister misin?"

"Dur, bekle; şimdilik benimle eve gel. Ve hemen bir öpücük ver."

Hem şaşırmış hem de hüzünlenmişlerdi, o anları birbirlerine dokunarak, şakalaşarak barda geçirdiler. Leopoldo sinirliydi; bu mutlu günlerin büyüsünün bozulduğunu düşünüyordu. Nina ona asla Taddeo'dan söz etmemiş, kendisi de böyle bir istekte bulunmamıştı.

Onu evin kapısında, metal bavulunun üstüne oturmuş bekler durumda buldular. Sarışın, uzun saçlı, ince yapılı, mavi gözlü, çengel burunlu bir erkekti. Özenli bir giyim tarzı vardı. Lacivert bir keten takım içine belli belirsiz beyaz çizgileri olan kırmızı bir gömlek giymiş, harika lapis lazuli kol düğmeleri takmıştı, ayağında da İngiliz tarzı, cilalı siyah ayakkabılar vardı. Bir Amerikan gazetesi okuyordu.

"Geldin mi?"

"Evet, paçamı kurtarıp kaçmayı başardım."

"Bu Leopoldo, evi paylaştığım arkadaşım."

"Ah, burası büyüleyici bir yer. Bu adayı bilmiyordum, ama gerçekten özel bir güzelliği var."

"Neden içeri gelmiyorsunuz? Yorgun olmalısınız!" diyen Leopoldo, terbiyeli bir ev sahibinin uysal ses tonuyla konuşuyordu.

Nina şahane görünüyordu, bronzlaşmıştı, seksiydi, ısırılmaya hazır olgun bir meyveye benziyordu. Taddeo'nun bu kadına tutkulu olduğu gözle görülüyordu; kadın hem güzelliğinin farkında olduğu hem de gece gündüz seviştiği Leopoldo yanında bulunduğu için mutluydu. Nina o anda da Leopoldo'yu arzuluyordu, ama şimdi Taddeo ile ilgilenmeli, onunla konuşmalıydı. Leopoldo ise acı çekiyordu, çünkü Nina'nın sevişmek istediğini ve bunu şimdi Taddeo ile yapacağını biliyordu.

Kaldı ki, Nina'nın *hâlâ* özel duygular beslediği bu erkeğin gelmesine sevinmesi gayet doğaldı. Ama bir önceki akşam Leopoldo ona, "Bana âşık mısın?" diye sormuştu. Kadın da "Elbette," yanıtını vermişti.

"Peki bunu nasıl bilebiliyorsun?" diye ısrar etmişti.

"Çünkü yanımda olduğun zaman bile seni özlüyorum."

"Ne anlamda?"

"Şimdi sen benim karşımdasın, ama arkadan görünüşünü özlüyorum ve tam tersi. Beni her an dört yanımdan sarmalamanı isterdim."

Şimdi Taddeo ile, başka bir ailesi, başka bir hayatı, asla vazgeçemeyeceği alışkanlıkları olduğu için ona acı çektiren erkekle birlikte odasına girmek üzereydi.

Nina neşeli ve hiç de utangaç olmayan bir edayla, "Biraz soğuk şarap içelim!" dedi.

Taddeo, "Burası gerçekten harika bir yermiş!" diye haykırdı.

Leopoldo, "Özür dilerim, ama benim köye inmem gerekiyor; bir randevum var; daha sonra görüşürüz!" dedi.

"Belki biz de meydandaki tavernaya gideriz yemeğe!" diye ekledi Nina kesin olmayan bir ses tonuyla.

Leopoldo çıktı ve güneşle gölgelerin birbirini kovaladığı ara sokaklar boyunca yürümeye başladı. Ruhuna bir ağırlık ve keder çökmüştü. Hayatı, geleceği askıya alınmış gibiydi. Güvence diye bir şeyin olmadığını hissediyordu. Onu korkutan bir şeyler vardı. Şimdi yaz ortasında şu adadaydı, ama neler olacağından emin değildi. Nina ve Taddeo yeniden birbirlerine dönebilirler ya da ayrılabilirler veya böyle sürdürebilirlerdi. Taddeo'nun Nina'yı alıp götürmesi de söz konusu olabilirdi elbette. Eğer böyle olursa, ne yapardı? Bir süre uyur, okur, çalışmaya çalışırdı. Nina gitse bile o, denizde geçirilen uzun günleri; seyrettikleri yıldızlarla dolu geceleri unutmayacaktı.

Nina ve Taddeo evde kalmışlar, içki ve sigara iç-

meye başlamışlardı. Erkek ona daha önce gelemediğini anlatıyor; kadın bu zeki, sevimli, âşık, ama evli erkeği dinliyor, seyrediyordu. Kadın bu erkek için bir hayali temsil ediyordu, ama şu anda hayatını değiştirebilecek gücü yoktu. Taddeo, Leopoldo'nun onların dengesini bozduğunu sezdi. Nina'nın bakışları ve müphem konuşmaları onun bir tutku yaşamakta olduğunu ele veriyordu. Yeniden sevişseler bile artık çok geçti.

Bu arada Leopoldo, kendi kendine yazdan sonra neler olacağını soruyordu. Roma'da nasıl yaşayacaklardı? Belki tatildeki gibi, ama terasta oturup yıldızlara bakamayacaklarına göre yatakta yorganın altına gireceklerdi. Evet, ama eğlence dolu bir hayata alışmış olan Nina, onun gibi en çok bir arkadaşıyla sinemaya giden bir erkeğe ne kadar katlanabilecekti? Roma'da yeniden görmek, barışmak, bir araya gelmek isteyeceği Luisa da vardı. Ayrıca işi de vardı; gazeteye, kitaplığa gitmek zorundaydı. Roma'da son derece önemli, şımartılmış, pohpohlanmış bir erkek olan Taddeo da olacaktı.

Leopoldo, meydanda oturmuş uzo içerken kendini mutsuz hissediyordu. Çıplak Nina'nın yatakta Taddeo ile yattığını düşünemiyordu bile. Onun başka biriyle sevişmesini istemiyordu. Aynı zamanda bir başka erkekle birlikte olan bir kadınla aşk yaşamak istemiyordu.

Cep telefonu çaldı.

"Akşam yemeğinde ne yapıyorsun? Neredesin? Neden kaçıp gittin?"

"Neden kaçtın, ne demek? Sizinle birlikte oturmamı mı istiyordun?"

"Taddeo çıkıp gitti, çünkü kavga ettik. O beni buradan alıp götürmek istiyordu, ben de gitmek is-

temediğimi söyledim. Burada seninle kalmak istiyorum."

"Ya o?"

"Öfkeden delirdi. Ona otele gitmesini söyledim. Yarın öğleden sonra gidecek. Biliyor musun aşkım, çekip gitmesini dört gözle bekliyordum. Burada, bizim evimizde kalmasını istemiyordum; hayır istemiyordum hiç. Ya sen?"

"Ben de birlikte olduğunuzu düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum."

"Eve döner misin, yoksa yanına geleyim mi?"

"Meydana gel."

"Geliyorum."

Leopoldo yeniden ferahlamıştı, işlerin nasıl sonuçlanacağına ilişkin kaygıları uçup gitmişti. Kıskançlığı da.

O akşam adada hava sıcaktı; rüzgâr dinmişti ve gökyüzündeki yıldızlar sanki yeryüzüne dökülmek üzereydiler. Bir saat sonra Nina hâlâ yanına gelmeyince Leopoldo, merakla eve döndü. İçeri girdiğinde ne Nina ne bir ses ne de bir mesaj vardı. Nina'nın odasında sönük olan cep telefonunu gördü. Belki Taddeo eve gelmiş ve onu çıkmaya zorlamıştı. Şimdi ne yapacaktı? Evde kalıp onu beklemeli mi, bara mı dönmeli, yoksa aramaya mı çıkmalıydı?

Sinirli ve heyecanlıydı; yatağına uzandığında başı dönüyordu; çok içmiş olmalıydı. Pencereler ardına dek açıktı, ama hava yetmiyordu. Ayağa kalktı, Nina'ya bir pusula yazdı: "Yemek yemek için meydana iniyorum, sonra gelip uyuyacağım."

Niko'nun evinin yanından geçtiğinde her yerin karanlık olduğunu fark etti. Avludaki lokantaya gitti ve Bruce ile arkadaşlarını gördü.

"Nina'yı gördünüz mü?"

"Hayır, bugün görmedik."

"Ah, o halde biliyorum nereye gittiğini."

Onlarla vedalaştı, daha önce oturduğu bara indi, ama orada da Nina'yı gören olmamıştı.

Meydandaki tavernada da aradı, ama orada da kimse bir şey bilmiyordu. Oturup yemek yedi. Nina gelmiyordu. Eve döndü, ama o yoktu. Bunun üzerine bir taksiye binip limana indi. Oradaki barlara baktı, ama yoktu. Adanın tek oteline gitti ve Taddeo orada konaklıyor mu diye sordu. Bir oda ayırttığını, ama şu anda dışarıda olduğunu söylediler. Demek ki Nina ile birlikteydi, ama nerede?

Limanın arka sokaklarında yürürken Leopoldo küçük ve dökük bir kapının arkasından gelen hüzünlü bir müzik duydu. İçeriye girdi, sigara dumanını yararak ilerlediğinde, uyduruk bir orkestranın çaldığını, Nina'nın yarı çıplak kendinden geçmiş dans ettiğini; gömleği tere batmış Taddeo'nun ağzında sönük bir puroyla yere eğilmiş arsızca tabakları kırdığını gördü. Taddeo arada bir Nina'nın üzerine atılıp, kadın izin verirse onu öpüyordu. Müzisyenlerin dışında salonda sadece ikisi vardı.

Leopoldo gördüklerinden yaralanmış olarak suskun ve şaşkın kalakaldı. Hayal kırıklığı ve öfke içinde bu kasvetli yerden ayrıldı. Aceleyle, neredeyse koşarak sahilde yürürken aklı başında değildi ve hem hiçbir şey düşünmemeye hem de mutsuzluğunu yok etmeye uğraşıyordu.

O anda terk edilmiş ve harabeye dönmüş taş bir ev çarptı gözüne. Son derece yorgun ve terli olduğunu fark etti. Yaklaştığında kırık kapının aralık durduğunu gördü ve açtı. İçeride, perişan bir masa, bir iskemle, bir lavabo, yırtık bir branda yatak vardı.

Bitkin bir halde kendini o branda yatağa attı ve derin bir uykuya daldı.

Uyandığında çoktan sabah olduğunu anladı. Açlıktan midesi kazınıyordu, sakalları uzamıştı ve kemikleri ağrıyordu. Bir gece önce olan her şeyi hatırlıyordu, ama kendini derin bir miskinlik içinde hissediyordu. Artık canı hiçbir şey istemiyordu. Ne üzgün, ne kızgındı. Hatta bu terk edilmiş yerde, tamamen tek başına olmaktan memnundu. Adanın buraya pek uzak olmayan bölümünde bir balıkçı köyü olduğunu hatırlayınca, orada yiyecek bir şeyler bulabileceğini düşündü.

Çıktığında tatlı bir esintiyle karşılaştı ve yol boyunca yürümeye başladı. Yarım saat sonra birkaç evin yer aldığı küçük bir koya geldi ve aynı zamanda lokanta da olan küçük bir dükkân gördü. Mor renkli muşamba örtünün serili olduğu bir masaya oturunca, yaşlı bir kadın gelip bir şey isteyip istemediğini sordu. Bir omlet ve kahve istedi.

Bir süre sonra kara gözlü, kara saçlı ve kara giyimli genç bir kız kahvaltısını getirdi. Birbirlerine gülümsediler, omleti yutarcasına yedi ve bir bardak da Retzina şarabı ısmarladı.

Bu arada öteki masalara balıkçılar gelip oturmuş, domino oynamaya, Papastratos sigaralarını tüttürmeye başlamışlardı. Leopoldo içeri dışarı seğirten kızı inceliyordu. Gelenlere, şarap, rakı, kahve ikram ediyordu. Kendi ise orada oturuyor, hayatından, Nina ile birlikte yaşadıklarından, kumsal boyunca kaçışından sıyrılmaya çalışıyordu. Tatlı bir yaz öğleden sonrasının keyfini çıkartıyordu.

Ağustos sonunda günlerin kısalacağını, soğuğun insanın iliklerine işleyeceğini düşününce tasalandı. Şu gözden ırak dükkânın önündeki masada

oturur, tavukların sağa sola koşuşturmalarını seyrederken, kendini bir rüyada sanıyordu.

Az sonra kuzguni saçlı kız yeniden yanına geldi ve Leopoldo, biraz sözlerle, biraz el işaretleriyle ondan bir el feneri ya da mum, bir havagazı ocağı, su, sabun ve birkaç havlu istedi. Bu isteklerini dükkândan birlikte seçtiler ve adam geceyi geçirmek üzere yeniden terk edilmiş eve döndü. Cep telefonu kapalıydı ve açmayı kendine yasaklamıştı. Mesaj olup olmadığını bile öğrenmek istemiyordu. Acı çekmeye niyeti yoktu.

Nina yeniden Taddeo'ya döndüyse kaderin bu olduğunu kabul etmek gerektiğini düşündü. O bu süre içersinde bu harabede kalacaktı. Kumsala doğru yürüdü, suya girdi ve yüzdü. Çıktığında, satın aldığı havlulardan birine kurulandı ve denizi seyretmek üzere kocaman bir kayanın üstüne oturdu. Burada, tek başına, her şeyden uzakta kendini yeniden huzurlu hissediyordu.

Ertesi gün, dükkâna geri döndü, bir salatayla yoğurt yedi. Kara giysili kızı yeniden gördü ve kızın bakışlarından ondan hoşlandığını sezinledi. Biraz kendini beğendirmek için, kıza kumsala yakın terk edilmiş evde kaldığını, geceleri ay ışığında denize girdiğini anlattı.

Aradan birkaç gün geçti. Ona hizmet eden ve adı İrene olan esmer kız bir akşam kumsala geldi, birlikte yüzdüler, sonra seviştiler. Kız ona Kos Adası'ndan bir gençle nişanlı olduğunu ve onun şimdi Samos Adası'nda askerlik yaptığını anlattı.

İrene her gece onun yanına geldi, ama bu Nina'yı unutmasına yetmedi. Onun Taddeo ile birlikte olmasına üzülüyordu, ama bir yandan da onu sevme-

diğini düşünmeye çalışarak teselli bulmaya çalışıyordu.

Bu aşk değil, gurur ve inattı.

Leopoldo günü gününe yaşıyordu. Adada kalmak, hiçbir şey yapmamak, kokuları duymak, ağustosböceklerinin, dalgaların, kuşların sesini, bir kedinin mırıltısını, hatta belki kumsaldaki bir çocuğun ağlamasını dinlemek istiyordu.

Bir sabah uyandı ve limana dönmeye karar verdi. Gazete ve bir kitap almak istiyordu. Uzaktan barda oturan Nina'yı gördü. Bruce ile kahve içiyordu. Bej giysisi içinde çok güzeldi. Onu selamlamak geldi içinden. Bunu yapmak yerine bir taksiye bindi ve eve çıktı. Anahtarları cebindeydi. Girdiğinde her şeyi bıraktığı gibi buldu. Odası da aynı duruyordu. Eşyalarını, valizini aldı. Belli ki Taddeo çekip gitmişti.

Telefonunun pilinin dolmasını beklerken, Nina'ya bir pusula yazdı.

"Hâlâ adadayım, bir kumsala yakın terk edilmiş bir evde kalıyorum. Kendini daha serbest hissedesin diye eşyalarımı alıyorum. Seni uzaktan gördüm, çok güzeldin."

Sığınağına geri döndü ve o gece çıkmadı; yanında yiyecek bir şeyler getirmişti ve canı kitap okumak istiyordu. Kendini korunaklı ve özgür hissediyordu. Kendi başına kalmak, varoluşunun anlamını anlamaya çalışmak hoşuna gitmişti. Büyük bir kentte yaşarken gereksiz hırslar peşinde koşarak zaman yitirdiğini biliyordu. Yaşamın hâlâ böylesine yalın olduğu yerlerde düşünme zevkini yeniden ele geçirebiliyordu. Sadece birkaç parça eşyaya ve basit yiyeceklere ihtiyaç duyuyordu.

Ne yazık ki yaz geçiyordu; pek yakında dönmesi gerekecekti. Bunu istemiyordu. Ama kentte çalışmadan durması olanaksızdı. İstifa ederse yazı yazdığı gazetenin ona tazminat vereceğini düşündü. Bir kenarda birikmiş parası da vardı, ama o da yetmezdi. Renkli bir seyahat dergisi çıkartan arkadaşını hatırladı. Uğradığı yerlerden ona yazılar yazabilirdi. Bunca güneşten, Akdeniz köylerinden sonra yeşil kırları ya da dağları özlemez miydi acaba? Bir kazak ya da sıcak bir battaniyeye gereksinme duymaz mıydı? Belki evet.

Elbette alabileceği en zor karar istifa etmekti. Bu arada parasız izne çıkabilirdi, ama o zaman da tek kuruşu olmazdı.

Gece olmuştu; iki mumunu yaktı ve gazeteleri okumaya başladı. Karnı acıkınca su kaynattı ve üzerine zeytinyağı ve tuz dökerek yiyeceği pirinci haşladı. Saate baktı ve telefonunda mesaj var mı diye kontrol etti. Belki Nina pusulayı görmüş ve onu aramayı denemiş olabilirdi. Ama hiçbir mesaj görmeyince hayal kırıklığı içinde kumsala indi. Denize girmek ona iyi gelecekti.

Döndüğünde, İrene'nin yatağında çırılçıplak onu beklediğini gördü. Güzeldi, çekiciydi, ama o akşam canı sevişmek istemiyordu. Nina'yı, ona yazdıklarını, mesaj gelmeyişini düşünüyordu. Aslına bakılacak olursa hiç kavga etmemişlerdi. Nina onun bu yok oluşunu nasıl yorumlamıştı? Hem kendi ortadan kaybolmuş, hem Taddeo gitmişken, o hâlâ neden adada kalıyordu? Onu beklemek için mi? Peki onu Bruce ile barda gördüğünde neden selamlamamıştı ki? Neden ona öyle soğuk bir mesaj bırakmıştı? Hiçbir açıklama yapmadan ona dönse ve yatağına girse, nasıl olurdu?

Bu arada İrene saçlarını açmıştı. Leopoldo sevişmek istediği için oraya geldiğini biliyordu. Bu sıcak ve şehvetli kadın ona çekici geliyordu. Ama o gece takıntılı bir biçimde başka bir kadını düşünüyordu. Canı çok çektiği için olgun bir domatesi ikiye ayırdı, bir damla zeytinyağı, kaya tuzu ve bir yaprak fesleğenle süsledi. Bir bardak şarap hazırladı, o yiyip içerken, yatakta uzanan İrene ona bakıyor ve yavaşça kendi kendini tatmin ediyordu. Esmerleşmiş teni, uzamış sakallarıyla bir balıkçıyı andıran Leopoldo'nun yalın hareketleri ona çok çekici geliyordu. Leopoldo İrene'nin yanına geldi ve onunla uzun uzun sevişti. Nina onları şu anda böyle bulursa ne olur diye düşünmek onu daha da heyecanlandırıyordu. Aynı anda iki aşk yaşamak hiç deneyimlemediği bir duyguydu.

Nina onu aramadı, hiçbir hayat belirtisi göstermedi.

Leopoldo birkaç gün sonra limandan geçti ve eve çıktı. Yüreği küt küt atıyordu; yanlış yapmaktan, aralarında her şeyin bittiğini öğrenmekten korkuyordu. Taddeo belki geri gelmiş; belki de hiç gitmemişti.

Kapıyı açtı, içeride kimse yoktu, her şey kusursuz bir düzen içinde duruyordu. Kendi yatağında Nina'nın yazdığı bir mektubu buldu:

Leopoldo,

Ne oldu, neden yok oldun, nereye gittin bilmiyorum. Taddeo iki gün sonra gitti ve ben bir haftadır seni bekliyorum. Telefon etmiyorum, çünkü sana kızgınım. Bana güvenmedin ve kaçtın. Yoksa o ak-

şam yanına gelmediğim için mi? Taddeo onunla çıkmam için bana yalvardı. O gece iğrenç biçimde sarhoş olduk ve sonraki gün aralıksız kavga ettik. Eylüle dek ayrıldık. Ben dinlenmek için bir arkadaşımın Korsika'da bulunan evine gidiyorum. Senin böyle çekip gitmene üzüldüm, sana tutulmuştum, belki de âşık olmuştum, ama her şeyin çok çocukça ve şımarıkça olduğunu düşünüyorum. Bir romanın kahramanlarıymışız gibi bana bir pusula bırakıp kaçmak yerine neden beklemedin beni? Seninle sevişmek çok hoşuma gidiyordu. Yazık oldu!

Nina.

O sondaki, yazık oldu sözleri, kırık bir kalple gittiğini, ona açık bir kapı bıraktığını gösteriyordu.

Korsika'ya gittiyse, ona ulaşmalıydı. Bir Fransız arkadaşının Saint Florent'te bulunan evine sığınmıştı. Nina daha önce Françoise'dan, yıllar önce o ve kocası Roma'da, Villa Medici'de kalırlarken tanıştıkları bu arkadaşından söz etmişti. Olasılıkla Françoise ona Korsika'da bulunduğunu haber vermek için telefon etmiş ve onu evine çağırmıştı. Limandaki acenteye uğrayarak bir gemi bileti alması, evin elektrik ve su parasını ödemek yeterli olmuştu. İyi ama neden acele ediyordu ki? Nina ay sonuna kadar kalırdı Françoise'ın evinde. Elbette ya. Gene de eylülde Taddeo ile görüşeceğini de yazmıştı. Bunun anlamı yaz tatilleriyle birlikte onların ilişkileri de kesin olarak sona erecekti. Yazı neden İrene ile sonlandırmıyor ve Nina ile sorunlarını açıklığa kavuşturmayı sonbahara ertelemiyordu?

Ertesi gün on üç otuzda kalkacak gemide yer ayırttıktan sonra, Leopoldo bara uğradı ve bir viski ısmarladı. Ender olarak ruhunda böylesine derin bir

mutsuzluk, hüzün, gelecek konusunda kararsızlık ve üstü örtülü bir suçluluk duygusu karışımı ortaya çıkardı, çünkü bir yanlış yaptığının farkındaydı. İrene ile hiçbir önlem almadan sevişmiş olduğu düşüncesi şimdi içini kemiriyordu. Onu gebe bırakmış olabilirdi. Bu, gerçekten büyük bir rezalet olurdu.

Bu arada viskileri birbiri ardına deviriyordu, iyice sarhoş olduğunu fark ettiğinde sendeleyerek ayağa kalktı ve harabe evine doğru yürüdü. Başı şimdiden dönüyordu ve içindeki karmaşık düşünceler birbirine giriyordu. Sonra yavaş yavaş sarhoşluğunun dindiğini hissetti.

Evine varınca valizini hazırladı ve kumsala indi. Kısa sürede bağlanmıştı bu adaya. Burası hiç kimsenin gelemeyeceği eşi benzeri bulunmayan bir sığınak gibiydi.

Elbette İrene ile başını derde sokmamalıydı, ama kadınlara karşı zaafı vardı. Şimdi adadan ayrıldığını öğrenince, Nina'yı aramak için Korsika'ya gitmeyi koymuştu kafasına. Bu kararının bir anlamı var mıydı? Ya aynen burada olduğu gibi, Françoise'ın evinde de karşısına Taddeo çıkarsa ne yapardı?

Nina'nın mektubunu yeniden okuyunca kadının hayal kırıklığına uğradığını ve öykülerini sürdürmek istediğini sezinledi. "Yazık oldu!" diye yazmıştı. Doğruydu. Kendisi biraz daha sabırlı olsa, gidip gizlenmese, o sabah onu barda gördüğünde yanına gitse ve sadece öpseydi, yaz boyunca hiçbir engele takılmadan baş başa adada kalsalardı ne iyi olurdu.

Nina kendini daha güzel hissederdi, bütün gün ve gece boyunca sevişirlerdi, mutlu ve güneş yanığı bir çift olarak meydanda dans etmeye giderlerdi. Ama yaz bitecekti ve Taddeo tehdidi sona ermeden gündelik hayatlarına geri döneceklerdi.

Orada kalamazlar ya da başka bir yere gidemezler miydi? Bir gemiye binseler, Pire'ye dönseler; sonra oradan da başka bir gemiyle Mısır'a, İskenderiye'ye ya da bambaşka bir yere gitselerdi!

Nasıl yaşarlardı? Birkaç kuruşla idare ederlerdi. Devam edebilmek için gereken gücü, ayrı kalmalarını olanaksızlaştıran içtenlikli ve büyüleyici aşklarında bulurlar; dünyanın geri kalanını ise hiç umursamazlardı. Hiçbir güvensizliğin içinde barınamayacağı mutlak bir aşk ne kadar güzel olurdu. Ama o aptalca, son derece saçma bir intikam duygusuyla zayıflığı, gururu yüzünden yalın ve tutkulu bir ilişkiyi başkasınca tehdit edildiğini sanarak mahvetmişti. En doğrusu Nina'ya telefon etmek, olanları açıklığa kavuşturmaya çalışmak, belki onunla başka bir yerde buluşmak olmaz mıydı? Hayır, hayır telefon etmek istemiyordu. Şimdi gidip onu Korsika' da arayacaktı.

İrene'ye tek bir mektup ve içi para dolu bir zarf bırakacaktı. Leopoldo uyumak istemediği için yıldızları seyretmek üzere kumsalda kaldı.

Ertesi gün limanda İrene'ye rastladı. Birbirleriyle selamlaştılar; İrene iki günlük izin alan nişanlısını görmek üzere Samos'a gidiyordu. Leopoldo onun anlattıklarını dinlerken huzur buldu. Her ikisi de bu izin işinin onların gelecekteki huzurları için bir önlem olduğunu biliyorlardı. O, İrene'nin hayatının akışını asla değiştirmeyeceğini biliyordu. Geceleri onun yanına gelerek eğlenmişti, sonra da korkuya kapılarak evleneceği erkekle buluşmak istemişti.

İrene Samos Adası'nda indiği zaman bir üzüntü duydu. O harabede sıcak ve sevgi dolu geceleri paylaşmışlardı. Bu sözleri olmayan, hareketlerden, öpücüklerden, gülümsemelerden ve okşayışlardan olu-

şan bir aşktı. Hiçbir tasası, kavgası, kıskançlığı olmayan bir aşk...

Oysa şimdi kendisi Nina'yı aramaya gidiyordu.

Mektuptaki "yazık oldu" sözcüğü hatırına onu aramaya gidiyordu, ama aslında Nina'nın onu, Taddeo ailesinin yanında olduğu sürece gönül eğlendireceği bir kişi olarak gördüğünü biliyordu. Nina, yaşamak zorunda olduğu gizliliğe karşın Taddeo'nun kendisini sevdiğinden emindi. Ama onu ihmal ettiği bahanesiyle, hoşlandığı başka erkeklerle flört etme hakkını buluyordu kendinde. Leopoldo da bu erkeklerden biri olduğunu çok iyi biliyordu.

Gene de onu Korsika'ya doğru iten güç, kendisinden daha zorlu çıkmıştı.

Otomobilini almayı düşündü. Kendini daha serbest hissederdi. Roma'ya gidip valizini bırakacak, küçük bir çanta hazırlayacaktı. Sonra Livorno'ya gidecek, oradan Bastia'ya giden bir gemiye binecekti.

Gemi Pire'ye doğru giderken neden bu belirsiz aşkın peşine düştüğünü düşündü. Neden Nina'nın kendisine âşık olacağına inanıyordu? Atına'dan başka bir vapura binip Hidra, Spetze ya da başka bir adaya gitseydi... O da Nina gibi "yazık oldu" demekle yetinseydi... Lise yıllarında ikindi kahvaltısında yediği çikolatalardan çekti canı. Bir okul arkadaşıyla ders çalışırlar ve öğleden sonra Lucia elinde arasına Tobleron çikolata konmuş ekmek, iki Coca Cola, portakal suyu ya da sütle çıkagelirdi.

Sınıf arkadaşının adı Gustavo idi. Ders çalışacaklarına saatler boyunca kızlardan, hayallerinden, büyüyünce neler yapacaklarından söz ederlerdi. Hayat onlara, gerçeklerden uzak bir film, bundan son-

ra yazılacak bir roman gibi görünürdü. Leopoldo hiçbir zaman gerçeklikten hoşlanmamıştı.

İş ona çok ağır geliyordu, çünkü onun kişiliğine ters düşecek yükümlülükler taşıyordu. Dikkatli, özenli, ötekilerden daha başarılı olmak gerekiyordu. Daima savaşmak, savunmada olmak, saldırmak, hain planlar yapmak, işbirlikleri kurmak, sırları öğrenmek, onları kollamak şarttı.

Sanat eleştirmenliği yapıyordu, ama saygı duyulan bir kişi olmak hiç de kolay olmamıştı. Üniversitede kariyer yapmaya üşendiğinden ve tembelliğinden gazeteci olup çıkmıştı. Yazdığı makaleler, gazetesinin okurları tarafından büyük bir beğeniyle izleniyordu, ama akademik dünyada gereken ciddiyeti kazanamıyordu. Her zaman paraya gereksinmesi olduğu için çok fazla, kimi zaman da baştan savma yazılar yazmıştı. Bu durum onu popüler kılmış, ama New York, Paris, Londra gibi uluslararası merkezlerde adı anılan bir kişi olmaktan uzak tutmuştu.

Son yıllarda durum değişmişti, çünkü büyük bir cesaretle 19. yüzyıl ressamlarının bazılarının fazlasıyla abartıldığını, onların ötekiler kadar ilginç sayılamayacaklarını ileri sürmüştü. Özellikle de Picasso'ya saldırması sonucunda savları bir dizi düşmanlığın doğmasına yol açmıştı. Bazı okurlar yayın yönetmenine protestolarını gönderdikleri için, yazmakta olduğu gazetede de güçlükler yaşamıştı. Gazetedeki sanat eleştirmenliği görevini kaybetmesinin söz konusu olduğu söylentileri dolaşmaya başlamıştı. Onun yerine, kimseyi kızdırmayacak, daha yumuşak başlı biri alınacak deniyordu.

Leopoldo o yaz başında dört uzun makalesini teslim etmişti ve eylülde yapılacak Venedik Bienali'ne kadar başka bir şey yazmasına gerek yoktu. Ken-

dine söz verdiği üzere Picasso konusunda yazacağı deneme için notlar alabilirdi, ama aklı Nina'da olduğu için bunu yapacak hali yoktu. İyi çalışabilmesi için, içinin huzurlu olması gerekiyordu. O günlerde çevresindeki her şey belirsizdi ve onu aklından çok duyguları yönetiyordu; bu nedenle dikkatini konuya vermesi olanaksızdı.

Şimdi Roma'ya bırakacağı kitap dolu ağır bir çantayı boşu boşuna taşımaktaydı. Picasso, karısı Olga ile evliliğini sürdürürken Marie-Thérèse Walter'e âşık olmuş ve bu dönemde yaptığı resimlerin şurasına burasına onun baş harfleri olan M ve T harflerini gizlemişti; Leopoldo, bu konunun çok iyi anlatıldığı John Richardson'un denemesini okumak istiyordu.

Bir sanatçıyı, özellikle de bir ressamı ya da yazarı anlamak için onun özel hayatının ayrıntılarına çok iyi dikkat etmek gerekiyordu. Picasso ölçüsüz aşklar yaşamıştı, zaten yapıtları da aynı derecede ölçüsüzdü. Her ne kadar onun gücünü, yaratıcı zorbalığını, yeteneğini ve açgözlülüğünü kabul etmemesi olanaksız olsa da, Leopoldo'nun eleştirdiği, bu disiplin yoksunluğu, abartılı tarzının ortaya koyduğu yüzeysellikti.

Onu Pire'ye götüren gemide zihni Picasso'ya takılan Leopoldo, barmene kâğıt kalemi olup olmadığını sordu. Delikanlı ona bir tükenmezkalem ile bir tomar kâğıt uzattı ve o da kendisini rahatsız eden düşüncelerini kâğıda aktarmaya başladı: Picasso herkesten bir şeyler çalmıştı.

Kısa sürede sıkıldı. Cep telefonu kapsama alanına girince gazeteyi aradı ve yayın yönetmenine bağlandı:

"Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler; neredesin?"

"Atina'dayım."

"Ne mutlu sana, hep tatildesin."

"İtalya'ya dönüyorum. Sana Picasso ile ilgili sert bir yazı yazmaya başladığımı söyleyecektim."

"Anlıyorum. Ama son zamanlarda bu konu üzerinde fazla ısrarcı oldun. Ben Lucian Freud hakkında bir yazı isterim senden. Bugün Messaggero Gazetesi'nde Costantini'nin uzun bir makalesi vardı; istersen sana fakslatırım. Freud'u tanıyor musun?"

"Evet, çok başarılı biridir."

"İşte, onun hakkında olabildiğince çabuk bir yazı yazmalısın."

"Ne zaman?"

"Bugün bana yollarsan yarın gazeteye koyarım, bir sonraki gün yayımlanır."

"Denerim."

"O halde yazını bekliyorum. Başka haber var mı?"

"Hayır, özel bir şey yok. Ya sende?"

"Politikadan başka bir şey yok. Çok kötü bir dönem. İtalyanlar çalkantıdan, abartıdan hoşlanmıyorlar..."

"O halde, Freud hakkındaki yazımı yollayayım mı?"

"Teşekkür ederim; hoşça kal."

Leopoldo İngiltere'de yaşayan ve böylesine bağlayıcı bir soyadı taşıyan Viyanalı sanatçının tablolarını düşünmeye başladı. Yıllar önce Paris'te onun retrospektif sergisini görmüştü ve şimdi Tate Galeri'deki sergisini görebilmeyi çok isterdi. Bir an için Nina'yı alıp Londra'ya götürmek istedi, ama aşkları son derece belirsiz olduğundan, bu gerçekleşmesi son derece zor bir hayaldi. Ne tarz bir aşktan hoşlan-

dığını anlayamıyordu. Kuşku, sır, tutku dolu bir sevda mıydı aradığı, yoksa huzurlu, güneş ışığında yaşanan aydınlık bir sevda mı? Belki de Picasso için Marie-Thérèse Walter ne ifade ediyorsa, Nina da ona aynı şeyi ifade ediyordu.

Leopoldo Pire'de gemiden indi, bir tavernaya girdi, bir salata ile Retzina şarabı ısmarladı. Rahatlayan ve karnı doyan Leopoldo yakınlarda bir otel aramaya çıktı. Tek kişilik bir oda, bol kâğıt ve bir tükenmezkalem istedi. Odaya çıktı, yatağa uzandığında Lucian Freud'u bir akşam Londra'da yemek yerken gördüğünü hatırladı; sanatçı Brompton Sokağı'na yakın bir pastanede bir erkek, bir kadın arkadaşıyla birlikteydi. O zaman bile yaşlı bir adamdı. Açık gri renkte, kalın flanel bir takım ile ekose bir gömlek giymişti; saçları fırça gibi kısacık kesilmişti. Onunki belli ki üzerinde çok düşünülmüş ve uğraşılmış abartılı bir şıklıktı. Resmettiği modelleri küçümseyen bir görüşü vardı ve onların sevimsiz, zalim, acılı bedenlerinde insanlık trajedisi sergilenirdi.

Bir münzeviye benzemek isteyen, ama İngiliz centilmeni terbiyesinin onda bıraktığı izleri belli belirsiz de olsa yansıtan Viyana asıllı Yahudi; bütün biçimsizliğiyle bir beden olma dramını yaşayan insanı yansıtmıştı tuvallerine. Freud, Picasso'nun soyut resimlerinden çok uzaktı, abartılı figüratif resimler yapardı. Leopoldo çalakalem bir şeyler yazdı ve yeniden okumadan gazeteye telefon etti; aceleyle makalesini dikte ettirdi ve otelin resepsiyonundan ertesi sabah Roma'ya kalkan uçakta yer ayırmalarını istedi.

Eve geldiğinde pek az mektup buldu; telefonun-

da da sadece birkaç mesaj vardı. Valizini değiştirdi. Daha fazla zaman yitirmek istemeyerek otomobiline bindi ve ilk vapurla Bastia'ya geçeceği Livorno'ya doğru yola çıktı. Bir an önce Korsika'ya varmak istiyordu. Nina ile yaşadığı ilişki konusunda tedirgin değildi; hatta ona ne kadar âşık olduğunu bile bilmiyordu. Onu harekete geçiren merak ve serüven arzusuydu; sevgilisiyle arasındaki ilişki hazine avına dönüşmüştü.

Akşamüstüne doğru Bastia'ya vardı ve Saint Florent'e yöneldi. Bir dağ yoluna saptığında yemyeşil bitki örtüsüyle karşılaştı; bir sürü kestane ağacı, mantar meşesi ve arada sırada da hintinciri gördü. Siyah beyaz lekeli inekler, keçiler, köpekler dört bir yandaydı. Bulutlar alçak olduğundan hafif bir sis vardı.

Tepeden sonra iniş başladı, bağlarla çevrili Patrimonio köyünü geçtikten birkaç dakika sonra Saint Florent'e vardı. Burada bir oda ayırtmamıştı, ama her şeye razı olduğundan yatacak bir yer bulacağından emindi.

Burası o kadar gösterişli olmasa da Saint Tropez'ye benziyordu. Liman, kilise, taş oynayanlara ayrılmış bölümüyle kocaman bir meydan vardı. Çevrede yiyecek satan dükkânlar, bir elektrikçi, bir gazeteci, bir kafe ve iki yıldızlı eski bir otel göze çarpıyordu. Leopoldo Nina'ya rastlama umuduyla dolaşmaya çıktı. Ya buraya hiç gelmediyse? Ya onu bulmak için fazla aceleci davrandıysa?

Meydandaki kafeye oturdu ve bir pastis ısmarladı. Bu da uzoya benzeyen bir içkiydi, ama rengi beyaz olacağına açık yosun renginde yeşile çalıyordu. Yeterince su eklemeden aceleyle içti. Midesi bulanınca bir şeyler yemesi gerektiğini düşündü; belki

yerel peynirle yapılmış bir sandviç yiyebilirdi, ama pastis ile sandviç birbirine yakışmayacaktı.

Bu arada yan masada iki bey kendi aralarında konuşuyorlardı. Dobermana benzeyen bir av köpeğinin tasmasından tutanın belirgin bir İtalyan aksanı vardı. Hayatını, deneyimlerini, sahip olduğu mülkleri anlatıyordu. Öteki bey de sabır ve ilgiyle dinliyordu. Az sonra Leopoldo da konuşmaya dahil oldu.

"Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim, ama kalacak bir odayı nerede bulabilirim diye soracaktım."

"Çok şanslısınız çünkü ben karşıdaki otelin sahibiyim; adım Marcel. Belki sizin için boş bir odamız olabilir. Yarım saat önce Avusturyalı bir müşterimiz aradı ve gecikeceğini söyledi."

"Teşekkür ederim. O halde gidip arabadan çantamı alayım ve döneyim."

"Karım Marie Hélène'e on beş numarayı size vermesini söyleyin. Daha sonra görüşürüz."

Leopoldo, Marcel'in dediklerini yaptı ve hâlâ güzel, sarışın saçlarını açık tutan, basit bir giysi giyen Marie Hélène ile tanıştı.

Oda geniş ve sadeydi; yerleri temizdi ve banyoda küveti vardı. Leopoldo taş oynayanların görüldüğü meydana bakan pencereyi açtı; hava neredeyse kararıyordu, ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı.

Leopoldo bir saat sonra aşağıya indi; midesi hâlâ bulandığı için yemek yemenin iyi olacağını düşündü. Resepsiyonda Marcel duruyordu; canı güzel bir balık yemek isterse deniz kenarında, kalenin altındaki lokantaya gitmesini önerdi. Leopoldo ona,

"Tesadüfen buralarda, Saint Florent'te evi olan,

Françoise adında Parisli bir hanım tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bir yazarın sevgilisi olan Françoise'ı çok iyi tanıyorum. Buraya yakın bir yerde otururlar. Eğer aradığınız oysa, sanırım kısa süre önce Tanca'ya gittiler. Sevgilisi burada kaldı; onu da bir saat önce köyde gördüm."

"Ama belki onlar değildir."

"Saint Florent yakınlarında yaşayan bir alay Parisli Françoise olacağını sanmam. Burada küçük bir topluluğuz ve hepimiz birbirimizi tanırız."

"Oteliniz daima açık mıdır?"

"Hayır, ekimde kapatıyorum ve köye gidiyorum. Orada ineklerim ve koyunlarımla huzur buluyorum. Kızım okula gittiği için burada kalıyor."

"Kaç yaşında?"

"Dokuz."

"Küçükmüş."

"Evet, daha şimdiden onu Venedik'e ve Floransa'ya götürmemi, gezdirmemi istiyor. Bunu yapacağım, ama artık yolculuk yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Bana Françoise ile yaşayan yazarın telefon numarasını verebilir misiniz?"

"Tabii, adı Hector'dur ve Capo Corso taraflarındaki köyde yaşar."

Marcel çok yararlı olmuştu. Leopoldo Hector Manet'nin adını biliyordu; o bir romancı, biyografi yazarı ve gazeteci olmanın yanı sıra, Fransız ve Hollanda resmi konusunda da uzmandı ve sanat tacirleri dünyasına ilişkin bir kitabı vardı. Françoise ve Nina'yı bulamasa bile en azından onunla konuşurdu. İyi ama Françoise neden Tanca'ya gitmişti? Neden Tanca? Bu yaz gittikçe hareketleniyordu, Leopoldo

belki aşk belki de oyun adına Nina'nın izini sürmeye kararlıydı. Hector'a telefon etti:

"Evet, benim. Evet Françoise Tanca'ya gitti. Nina mı? Sanırım Paris'te buluşup birlikte gidecekler. Peki ama siz kimsiniz?"

"Ben Nina'nın bir arkadaşıyım. Bana Korsika'da Françoise'ın yanına geleceğini kendisi söyledi."

"Evet, doğru, buraya gelecekti, ama sonra Tanca'ya gitmeye karar verdi. Bunun üzerine Françoise'a da birlikte gitmeyi önerdi."

"Ya siz?"

"Ben yazdığım kitabı tamamlamak zorundayım; ağustos sonunda teslim edeceğim."

"Görüşmemiz mümkün olur mu acaba? Saint Florent'e gelir misiniz?"

"Hayır, evde kalıp çalışmayı yeğlerim. Eğer buraya kadar gelmeye niyetiniz varsa, pek sade bir yer olan, ama güzel yemek yenen, yerli şarap içilen bir kır lokantasına gidebiliriz."

"Bunu ne zaman yapabiliriz?"

"Yarın öğle yemeğinde."

"Tamam."

Hector ona yola ilişkin bilgi verdi; aşağı yukarı yarım saatlik bir yoldu. Leopoldo hiç anlamı olmayan bir hikâyeye karıştığını, ama giderek belirsizleşen Nina'yı bulma bahanesiyle yabancı insanların hayatlarına sızma yolunu bulduğunu düşünüyordu. Bu arada cep telefonunda bir mesaj belirmişti: "Nasılsın benim kıskançlar kıskancı sevgilim? Françoise ile Tanca'ya gidiyorum. Gabriele Velasco ile Serge Gomez'in evinde kalacağız. Nina." Mesaj bir önceki gün gelmişti. Telefonunu açsaydı Korsika'ya gelmekten kurtulacaktı. Şimdi Roma'ya dönmek ve Tanca uçağında yer bulmayı umut etmek zorunday-

dı. Hector'a gitmekle bir gün yitiriyordu, ama artık buraya kadar gelmişti ve o yazarın nasıl yaşadığını görmek hoşuna gidecekti. Başkalarının hayatlarına her zaman eğlenerek, kimi zaman da kıskançlıkla bakmış, ondan daha büyülü bir hayat yaşadıklarını düşünmüştü. Bir Parisli olmak, Korsika'da sığınacak bir eve sahip olmak, romanlar yazmak ona romantik görünen bir seçimdi. Kendisi kültür sayfasında yazan bir sanat eleştirmeniydi, ama bir sanatçı olma cesaretine ya da yeteneğine sahip değildi.

Gerçek sanatçılar saf olurlardı, batıl inançlarla, korkularla, açıklanmayan kıskançlıklarla dolu bir dünyada yaşarlardı. Bu dünyada aşk daima abartılı ve ebedi olurdu. Picasso'da bu saflık yoktu işte. Fırsatçılığı yüzünden komünist olmuştu. O bir şarlatan, bir ben merkezciydi, sürekli büyük bir üstat olduğunun söylenmesini ister, bu konuyu abartırdı.

Hector'un evi kiliseden birkaç adım ötedeydi. Siyah boyalı ferforje bir kapıdan giriliyordu. On dokuzuncu yüzyılda yapılmış Cenova tarzı şık bir binaydı; sonradan şansını aramak için Güney Amerika'ya giden Capo Corso'lu ailelerden biri tarafından inşa edilmişti.

Hector çok uzun boylu olmayan, zarif bir erkekti; seyrek ve düz saçları kızılımsıydı; canlı kahverengi gözleri, ince, kartal burnu gibi bir burnu vardı ve en iyi okullarda okumuş, en sofistike gruplara takılmış ve özellikle de edebiyatı her şeyin hatta politikanın üzerinde tutan Fransızlara özgü bir konuşma tarzı vardı. Açık renk bir pantolon ile geniş, sarı bir gömlek giymişti.

Leopoldo bir çardağın altına oturdu, yerel roze

şarabı yudumlayarak sanattan konuştular.

Hector izlenimcileri iyi tanıyordu ve aşırıya kaçmasa da Leopoldo'nun Picasso'ya karşı olumsuz duygularında ona katılıyordu.

Onlar konuşurlarken demir kapı açıldı ve bahçeye iri yapılı, kahverengi gömlekli ve şortlu, kır saçlı, açık yüzlü, kara gözlü, güler yüzlü bir erkek girdi. Hector ile kucaklaştı. Adı Jérôme idi, o çevrede küçük bir oteli vardı; içerek geçirdikleri gecenin sonunda arkadaşlarıyla taş oynadığını ve bunu da altı şişe şampanyayla ıslattıklarını anlattı.

Başlangıçta neşeli ve eğlenceli bir kişi gibi göründü; ilginç öyküler anlatıyordu, ama Korsika ve elde edilmesi gereken özgürlük konusunda fazla takıntılıydı. İnceden inceye başlayan sözleri giderek ağırlık kazandı, Hector ve Madam Françoise'ın gün geçtikçe soğuk davrandıklarını, ona ve köy halkına fazla özen göstermediklerini söylemeye başladı. Bu arada Korsika halkının niteliklerini, onların arkadaşlık ve tutku konusundaki yüceliklerini göklere çıkartıyordu. Onlar elbette dışarıdan gelenlere kucak açıyorlardı, ama yerel kurallara ve geleneklere saygı göstermek gerekiyordu. Konuşurken kadehleri birbiri ardına yuvarlıyor ve Hector, Leopoldo'ya dönerek konuyu resme getirmek istese de Jérôme hemen,

"Eğer burada fazlaysam, hemen giderim," diyordu.

"Bu kadar alıngan olma."

"Biz böyleyizdir, bizi tanıman, anlaman gerekir; işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmelisin."

Leopoldo ona, "Siz Korsika'nın gerçekte bağımsız olabileceğine inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette eminim ve böyle olması için elimizden

geleni yapacağız. Biraz daha şarap alabilir miyim?"

"Bir pastis ister misin?"

"Hayır, ondan nefret ederim, ben şarap isterim, ama eğer yoksa arabada iki kasa var. Ben arabada daima şarap bulundururum."

"Telaşlanma, gidip alacağım."

Jérôme bu arada hâlâ Leopoldo'ya Korsika'yı ve otelini anlatıyordu. Bir saat sonra sabrı taşan Hector, Leopoldo'ya köyü ziyaret etmek isteyip istemediğini sordu.

Nihayet yalnız kalabildiklerinde lokantaya gittiler ve rahatsız edilmeden konuşabildiler.

"Siz Françoise'ı iyi tanır mısınız?"

"Hayır, onu tanımıyorum, hiç görmedim, ama adını duydum. Nina ile yakın arkadaş olduklarını biliyorum. Hem Nina'nın onu çok sevdiğini de duymuştum."

"Françoise Nina'ya, onun güzelliğine, sevimliliğine, şıklığına hayrandır. Hem sonra, birlikteyken çok eğlendiklerini sanıyorum. Ben Nina'ya Françoise ile yeni tanıştığım dönemlerde Paris'te rastlamıştım."

"Ne kadar zamandır berabersiniz?"

"Gerçek şu ki, birlikte olup olmadığımızdan emin değilim çünkü Françoise'ı anlamak her zaman çok güç olmuştur. Son derece özgür bir kadındır. Bu da onun cazibesinin bir parçasıdır. Bugün buradadır, yarın orada. Korsika'da kalacaktık, keyfimiz yerindeydi, ama Nina telefon eder etmez Françoise bir an bile düşünmeden onunla Tanca'ya gitmeye karar verdi."

"Peki siz neden onlara katılmadınız?"

"İki nedenden: Hem kitabımı bitirmek zorundayım hem de Fas'tan, hele de yazın nefret ederim. Za-

ten Françoise benden böyle bir şey istemedi. O böyledir. Ay sonunda Paris'te buluşacağız. Ya sizin Nina ile ilişkiniz?"

"Hangi noktada olduğunu ben de bilmiyorum. Bu nedenle Tanca'ya gitmeliyim. Aptallık ettim, Yunanistan'da bulunduğumuz sırada gurur sorunu yapıp, uygun anı kaçırdım. Ama bu uzun ve sıkıcı bir konu. Henüz fırsat olduğunu söyleyebilirim; ama önemli olan benim gitmem. Tatil sona ermeden onunla birkaç gün daha beraber olmalıyım."

"Göreceksiniz, işler düzelecek. Çok ilginç, bir kadının gerçekten ne zaman âşık olduğunu asla anlayamadım. Bu belki sadece aşk bittikten sonra anlaşılıyordur. O halde, bir kadın ancak birkaç dakika, birkaç saat için mutlak olarak âşık olmuştur denilebilir."

"Françoise tutkulu bir kadın mıdır?"

"Evet, kimi zaman öyledir, ama sonra yok olur, özgürlüğünün peşine düşer. İlişkimizin ilk zamanlarında bu duruma çok üzülüyordum, anlayamıyordum. Zamanla alışmaya başladım."

"Söylediğinize göre bir kitap yazıyormuşsunuz."

"Düzeltileri sonlandırıyorum, ay sonunda yayıncıya teslim etmem gerekiyor. Siz Tanca'ya ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarın vapura bineceğim, Roma'ya gideceğim; oradan Madrid'e ve Tanca'ya geçeceğim. Siz neden benimle gelmiyorsunuz?"

"Çalışmam gerekli."

"Yolculukta çalışırsınız. Yazar olmanın iyi yanı özgürlüktür. Bizi birlikte görürlerse çok şaşırırlar."

"Çok isterdim, ama bana mantıklı görünmüyor."

"Neden bir kez daha düşünmüyorsunuz? Bir yazı düzeltiyorsunuz, bir hafta gecikseniz bile..."

"Evet, ama Françoise yalnız değil, benim ziyaretimden hoşlanacağını sanmam."

"Neden, bir başka erkek mi var?"

"Bilmiyorum. Flörtleri, geçici aşkları olabilir."

"Daha iyi ya, gerilimi, suçluluk duygusunu artırmak için iyi bir fırsat olabilir."

"Bizimki böyle bir ilişki değildir. Ben uyumdan yanayımdır. Tutku, kıskançlık kendimi kötü hissetmeme yol açan steril duygulardır."

"Evet, ama birazcık sürpriz..."

"Yarın yola çıkamam. İki gece daha kendimi sadece işime vermem gerekiyor."

"İsterseniz, beklerim. Saint Florent'te kalıyorum. Benim de Picasso konusunda yazmam gereken bir makale var; hem otelin sahibi Marcel beni arkadaşlarıyla kırda yemeğe götürmeye, Korsika'nın geleneksel müziğini dinletmeye, bana harika bir keçi peyniri tattırmaya söz verdi."

"Nina'ya duyduğunuz, tutkulu bir aşk değil mi?"

"Kaderci bir aşk. Nina çok güzel bir kadın ve ona karşı beslediğim duygular zaman sınırlaması tanımıyor. Bizim aşkımız ya mutlak bir aşk olacak ya da hiçbir şey olmayacak... İsterseniz, iki gün beklerim. Saat ikide arabamla vapurun önünde olacağım. Gelirseniz, orada buluşuruz; telefon etmenize gerek yok. Sizi göremezsem mümkün olmadığını anlarım. Şimdi sizi bırakayım da çalışın ve kendinizi Jérôme'un saldırgan tutumundan koruyun. Hatta, ayrılmadan önce ona bir dostluk işareti yapın. Bakın, ben İtalyanım, kendi ülkemin güneyini ve bu tarz gözdağlarını ve önerileri iyi tanırım. En azından iyi komşuluk hatırına ona karşı kibar davranmanızı öneririm."

"O sadece çok sarhoştu, yoksa böyle davranmazdı."

Leopoldo, Saint Florent'e döndü. Kafeleri, meydanı, taş oyunu ve bağımsızlığına düşkün halkıyla bu deniz kenarı köyünde bir gün daha kalacağından ötürü mutluydu. Marcel ile bir pastis içmek ve Korsika hakkında başka öyküler dinlemek istiyordu.

Meydana indiğinde bara gitti ve hiç beklemediği bir sahne ile karşılaştı. İç avluya açılan bir kapının arkasına gizlenmiş olan Marcel beyaz saçlı, yanık tenli bir kadınla öpüşüyordu. Kadın üzerine yapışan dar bir blucin pantolon, pembe bir tişört giymiş, omuzlarına fuşya bir kazak atmıştı.

Leopoldo oradan hemen uzaklaştı ve Marcel bir süre sonra kafenin terasında belirdiğinde, onun varlığından haberdar olmuş mudur diye merak etti. Ama bu adada suskunluk yasasının asıl olduğunu anladığından hiçbir şey sormadı. Marcel ise daha önceden yer ayırtmış bir müşteri geldiği için odasını boşaltması gerektiğini söyledi. Ama, kalışını uzatmak istiyorsa bir arkadaşının ona temiz ve zevkli bir odasını kiralamaya hazır olduğunu söyledi; bu ev çok güzel bir kumsala yakındı.

Leopoldo, Marcel'in öptüğü kadının kim olduğunu merak ediyordu. Herkesin birbirini tanıdığı bir yerde böyle ihtiyatsız davranmasını anlayamıyordu. Bu kaçamak bir öpüşmeydi ve o, bu ikiliyi en özel anlarında yakalamıştı. Marcel'in neşesi yerindeydi, o gece kırdaki evinde uyumayı düşünüyordu.

"Karınla mı gideceksin?" diye sordu Leopoldo.

"Hayır, o Ajaccio'daki kız kardeşini görmeye gitti."

"Ah. Bense senin arkadaşının evine taşınıp bir gün daha burada kalacağım."

"Tamam, gidip arayayım onu."

Marcel, masadan ayrıldı. Leopoldo onun Picasso'ya benzediğini düşünüyordu. Biraz büyük elleri, ateşli kara gözleri vardı, keldi ve Gitanes marka sigara içiyordu. Sakallıydı; sanatçı değildi, ama onun da hayatı boyunca pek çok kadını baştan çıkarttığı belliydi.

Birkaç dakika sonra uzaktan beyaz saçlı, fuşya kazaklı kadınla otelden çıktıklarını ve telaşla bir jipe bindiklerini gördü. Direksiyonda Marcel vardı. Demek ki, bu onun sevgilisiydi. Karısı gittiği gün gelmişti ve o da onu meraklı bakışlardan uzakta seyredebilmek için kırdaki evine götürüyordu. Kimdi acaba?

Leopoldo köyün içinde yürümeye başladı, limana, sonra kiliseye doğru yürüdü ve terası tam denizin üzerinde olan bir restorana indi. Sonra buz kovasına koydurduğu yerel kırmızı bir şarap açtırdı; bir kâse çorba içti, yanındaki patatesler kekik ve biberiyeyle pişmiş ızgara mercan yedi. Kendininkinden uzak bir masada Hector'un genç, uzun kumral saçlarıyla pek çekici bir kadınla yemek yediğini fark etti. Fransızların palavracılığının İtalyanlardan farklı olmadığını düşünmek onu güldürdü. Herkes rahatlıkla kendi çapkınlığını yaşıyordu.

Bu sahneyi gördükten sonra Hector'u beklemenin gereksiz olacağını, bir an önce Tanca'ya doğru tek başına yola çıkmasının iyi olacağını düşündü. Güzeller güzeli, yanık tenli Nina'ya, onun Afrikalı kadın çizgilerine, İrlandalı çocuk tenine ve kokusuna bir an önce kavuşma arzusu duydu. Yunanistan'dayken sabahları ondan erken uyandığında Nina'yı uykusunda seyrediyordu: pırıl pırıl, çocuksu yüzü, aralık etli dudakları, dağınık saçları, uzun ve yumu-

şak hatlı bedeni. Nina ile yaşamak güzeldi. Daha fazla zaman yitirmemeliydi, onu böylesine kaçıramazdı elinden.

Tanca'ya neden gittiğini ve Françoise'ın neden ona katılmaya karar verdiğini düşündü. Peki Hector, bu kadar kısa bir sürede o kadını nasıl getirtmişti Korsika'ya? Yerli bir kıza benzemiyordu, giyimi ve davranışları Parisli bir hanım olduğunu ele veriyordu. Biraz kentsoylu, biraz kendini beğenmiş, biraz baştan çıkartıcı kadın belki bir gazeteciydi, modacıydı ya da bir yayınevinde, hatta UNESCO'da çalışıyor olabilirdi.

Hector'un kadınları sevdiği, pek çok kadın tanıdığı, hafif ve ince konular bularak onlarla konuşmaya alışkın olduğu belliydi. Ne zaman gelmişti kız arkadaşı? Onun adada olduğunu bile bile neden ona "Ben Tanca'ya gelemem, siz yalnız başınıza gidin!" dememişti.

Leopoldo masadan kalktı ve iki kadeh soğuk şarap içmek için limanın barına gitti sonra da arabasıyla Marcel'in ona ayırttığı odaya doğru yollandı. Ağustos ayında biraz para kazanmak için bir odasını kiralayan Amerikalı Michael açtı kapıyı. Atmışlı yaşlarında yanık tenli bu adam Fransızca'yı belli belirsiz bir yabancı aksanla konuşuyordu.

Leopoldo yorgundu ve canı konuşmak istemiyordu. Keyfi kaçmıştı. Hector'un ona böyle ikiyüzlülük etmesine üzülmüştü. Marcel'in genç ve çekici kır saçlı sevgilisini düşündü. Onun Marcel için önemli biri olduğu, birkaç gün ya da gece gönlünü eğlendirdiği sıradan biri olmadığı belliydi. Marcel olup biteni gözetlemeyi seviyordu, ama özellikle hoşlandığı şey sarhoş olup sabaha kadar eğlenmekti. Şakalar yapıyor, merakla başkalarının ne yaptığını öğrenme-

ye çalışıyordu. Onun için önemli olan arkadaşlarını kontrol altında tutmaktı.

Kendi kafesinin bir masasına oturuyor, geçmişe ilişkin olayları özlem duymadan anlatıyordu. Karısının onayıyla hayat, her gün yinelenen bir eğlence gibi sürüyordu. Leopoldo hâlâ, Marcel gibi bir erkeğin kendininkinden son derece farklı bir dünyadan geldiği besbelli bir kadınla gizli aşk yaşayışını merak ediyordu. Kadına gelince, çok içip sadece eğlenmeyi düşünen bu erkekte ne buluyordu? Bu bir cinsellik öyküsü, yıllar önce Fransa'da, belki bir kayak merkezinde ya da Saint Tropez'de doğmuş romantik bir tutku olmalıydı.

Leopoldo Korsika'nın harika bir ada olduğunu anlamıştı, ama çevresinde çok fazla entrika ve gizem vardı. Buraya sadece Nina'yı aramak için uğramış, ama kendini karmaşık aşk dalavereleri içinde bulmuştu. Marcel'den, onun Fransızca'yı yerel sözler ya da İtalyanca ile karıştırarak ve yaya yaya konuşmasından hoşlanmıştı. Hayatındaki tek sabit nokta dostluk olan bir erkekti. Belki de yaşlandığını hissediyor ve artık içkili eğlence geceleriyle zaman geçiremeyeceğini anlıyordu.

Ertesi sabah Leopoldo erkenden uyandı ve kahvaltı etmek için mutfağa indi. Ocağın önünde çalışan Michael'ı gördü. Kahve pişirmiş, süt ısıtmıştı; hasır sepetlerde ekmek ve taze çörek vardı; bir kenarda da yoğurt kâseleri, meyve suları ve değişik marmelatlar duruyordu.

"Kaç yıldır Korsika'da yaşıyorsunuz?"

"Yedi yıldır, ama ne yazık ki buradan ayrılmam gerekiyor. Karım çoktan gitti, o burada yaşamak istemiyor."

"Neden?"

"Çocuklarımız Nice'te yaşıyorlar ve buraya gelmeyi hiç istemiyorlar. Biz de bu nedenle evi satılığa çıkardık."

"Yazık! Peki buraya ilk geldiğinizde arkadaş edinmek zor oldu mu?"

"Tam tersine, buranın insanları son derece cana yakın ve sevgi doludur."

"Peki bütün bir yıl nasıl geçer burada?"

"Bana soracak olursanız, bazı olaylara burnunuzu sokmazsanız sakin bir hayat vardır."

"Marcel'i çoktan beridir mi tanıyorsunuz?"

"Evet, çok cömert biri, harika bir dosttur. Karısı ve çocukları da öyledir. İyi ve neşeli bir aile."

"Capo yakınlarında bir evi olan Hector adındaki Fransız yazarı tanıyor musunuz?"

"Elbette tanıyorum; Marcel'in arkadaşıdır ve çalışmak için uzun bir dönem kalır burada. Parislidir ve Françoise'ın erkek arkadaşıdır."

"Evet, o. Geçen gece onu Saint Florent'te güzel bir kızla gördüm."

"Demek ki Françoise burada değil, ama bunlar beni ilgilendirmeyen şeyler. Size bir öğüt vermeme izin verin: Bu cennette mutlu olmak istiyorsanız başkalarının işleriyle ilgilenmeyeceksiniz."

"Yarına kadar kalabilir miyim?"

"Evet, elbette."

O gün hava kötüydü, bütün gece yağmur yağmıştı ve Leopoldo gayet keyifsizdi. Gidip İtalyan gazeteleri satın aldı ve Marcel'in kahvesinde oturup okumaya başladı; Marcel de az sonra domates kırmızısı bir gömlekle piyasaya çıktı ve kendine bir aperatif söyledi. Hector ve bir önceki akşam birlikte yemek yediği kız arkadaşı da az sonra oraya geldiler. Marcel ve Hector onu selamladılar ve sanki ortak bir

arkadaşlarıymış gibi Pauline'i tanıştırdılar. Şakalaştılar, Korsika'dan, havanın kötülüğünden söz ettiler. Leopoldo, Hector'a kendisi ile gelip gelmeyeceğini sormanın sırası olmadığını anladı. Hafif konulardan söz ediliyordu şimdi. Ansızın Marcel'in yüzü aydınlandı ve şöyle dedi:

"İşte karım! Ajaccio'dan döndü. Buna çok sevindim, çünkü o olmadan kafeyi ve oteli nasıl işleteceğimi bilemiyorum!"

Marcel'in karısı neşeli bir gülümseyişle herkesi selamladı. Leopoldo'nun içi rahatladı. Michael'ın haklı olduğunu anladı. Burada fazla soru sormamak ya da açıklama istememek gerekiyordu. Konuşmamak bir güç ve zekâ işaretiydi. İşleri oluruna bırakmak gerekiyordu. Nina'nın peşine düştüğünden beri sanki daimi bir gerilim içindeydi ve çevresinde sadece aşklar, ihanetler ve komplolar görür olmuştu. Şimdi önünde uzun ve özgür bir gün vardı; yapacak hiçbir işi yoktu; arkadaşlarıyla çene çalıyordu. Karnı acıkmıştı ve artık huzurlu olmak istiyordu. Ama böyle devam etmedi. Barda çok içtiler, şakalaştılar, sonra öyle korkunç bir fırtına koptu ki, otelin içine sığınmak zorunda kaldılar. Akşam olunca, büyük bir kalabalıkla birlikte kırda yemek yemeğe gittiler. Marcel sürekli yineliyordu:

"Bunlar benim arkadaşlarım ve ailem!"

Uzun yemek boyunca içlerinden bazıları eski, arkaik bir dille şarkı söylemeye başladı. Bunlar yakınmalar, ilahiler, nakaratlardı. Leopoldo kendini müziğe, yemeklere, şaraba, rüzgâra, bulutları silip süpürmüş olan karayele bırakmıştı. Hector ve arkadaşı genç kız da ortama uymuşlardı ve saatler geçiyordu. Mavi ışıkların, küçük mor bulutların arasından parlak bir hilal görünüyordu ve manzara ansı-

zın kuzey yörelerini andırmaya başlamıştı. Uzaktan görünen deniz elektrik mavisi bir hal almıştı.

Artık herkes doymuş ve bitkin düşmüştü, aceleyle ve hüzünle vedalaştılar. Leopoldo Michael'ın evine döndü ve saat çok geç olmasına karşın onun mutfakta genç bir Fransız sanayiciyle ev için pazarlık yaptığını gördü. Sanayici bunalıma girmişti. Şirketini kapatmaya, Michael'ın evini satın almaya ve gebe olan genç karısıyla buraya taşınmaya niyet etmişti.

Kulağına ilişen birkaç sözden Leopoldo, adamın safrakesesinde taş oluştuğunu ve o dönemde çok zayıf olduğunu anladı. Ameliyat olduktan sonra kendini yemeğe vermiş ve yirmi kilo birden almıştı. Bu arada bir kalp krizi geçirmiş ve bir ameliyat daha geçirmek zorunda kalmıştı. Bu nedenle bir süre sakin bir yere çekilmeye, sağlığı ve bebeğinin doğumuyla ilgilenmeye karar vermişti.

Michael evi satmak istiyordu, ama ne yazık ki yapının tamamına sahip değildi. Karmaşık miras sorunları yüzünden, Korsikalı bir aile evin dört odasının sahibiydi ve hiçbiri gelip oturmasa da, satmaya niyetleri yoktu. Paraya ihtiyaçları olmadığından, mülklerini kendilerine saklamak istiyorlardı.

"İyi ama öteki ortaklarımı tanımadan nasıl alabilirim bir evi, üstelik neden evimi başkalarıyla paylaşmak zorunda kalmalıyım?"

"Bu iş böyle. Yarın saat dörde kadar karar vermelisiniz, çünkü evi almak isteyen bir kişi daha var."

"Bana biraz daha zaman verin. En azından üçdört gün daha. Öteki ortaklarla da tanışalım."

Genç sanayici konuşurken, genç ve gebe karısı öfkeyle ona bakıyordu. Zayıf, yakışıklı, hareketli bir erkekle evlendiğini düşünürken şimdi şişman, has-

ta, hatta bir ev alıp alınama konusunda karar vermekten aciz biriyle baş başa kalmıştı. Michael şöyle diyordu:

"Ben evi yarın satmalıyım çünkü Noel'e kadar sürecek uzun bir Güney Amerika seyahatine çıkıyorum ve sonra da Cote D'Azure'den yola çıkacak teknelerde kaptanlık yapacağım."

Leopoldo söze karıştı:

"İyi ama siz kaptan mısınız?"

"Hayır, bu kış belge almaya niyetliyim."

"Anlıyorum, söze karıştığım için beni bağışlayın, biraz fazla içtim."

Gemi Piombino'ya doğru ilerlerken sağda Elbe Adası görünüyordu. Leopoldo akşam Roma'ya varacak, ertesi gün de Nina ile buluşacaktı.

Ne tuhaf bir yaz olmuştu bu! Sürekli fırtına çıkıyordu. Sanki tropik bir iklimde yaşıyorlardı. Sıcak, nemli, boğucu günler, tehditkâr göklerle, kasırgayı andıran korkunç yağmurlarla bölünüyordu. Bu kararsız ve sıkıntılı hava daimi bir öfke haline yol açıyordu. Roma bomboştu, sadece kötü hava yüzünden hayal kırıklığına uğrayan turistler ellerinde katlanan şemsiyeleri ve selofan torbaları andıran yağmurluklarıyla ortalıkta dolaşıyorlardı.

Leopoldo bir gece kalacağı Madrid'e doğru yola çıktı. Oradan da Tanca'ya geçecekti. Nina'yı bulmak ve onun kalbini kazanmak zorundaydı. Meryem Ana yortusu henüz geçmişti ve onu yeniden kendine âşık etmeyi becerirse kente döndüklerinde Taddeo'dan daha avantajlı bir noktada bulunacaktı.

Madrid'e gitmeyeli çok olmuştu, çok kısa bir süre kalacağı için Ritz Oteli'nde konaklamaya karar

verdi. Kentte çok az insan vardı. Otelin atmosferi aynen onun hatırladığı gibiydi. Taksiyle uzun uzun dolaştıktan ve kenti şöyle bir gezdikten sonra Plaza Mayor'da bulunan bir kafeye girdi ve bir sek Sherry ısmarladı. Hiçbir şey düşünmemeye, olayları akışına bırakmaya karar vermişti. Hayatının belirli bir çizgisi olmadığını hissediyordu.

Yandaki barda oturanlar arasında iki arkadaşıyla konuşan ünlü bir İtalyan heyketıraşı tanıdı. Onu görmemiş gibi davrandı ve Navarra mutfağı sunan eski bir lokantaya gitmeye karar verdi. Biftek, soslu biber, küçük sosisler, kırmızı şaraptan ve kahveden sonra pembe renkli, bol şekerli, diş macunu tadında bir tür Limoncello likörü içti. Leopoldo yorgun ve huzurluydu. Bu ağustos gecesinde, Madrid'de kendini iyi hissediyordu; Madrid neşeli bir kentti ve İspanyolca iyi anladığı bir dildi. Keyfi yerinde bir yabancıydı. Hava kuru ve serindi, çevresindeki her şey bir konusu, başı ve sonu olmasa da bir Almodovar filmini hatırlatıyordu.

Ertesi sabah onda havaalanına geldi ve on dört numaralı kapıda Tanca uçağını beklerken İtalyan gazetelerini okudu. Okurken, gözünün ucuyla gördüğü bir kadın ona tanıdık geldi; mavi gömlekli, bej pantolonlu, kır saçlı bir kadındı bu. Birkaç saniye sonra Leopoldo'nun hiç kuşkusu kalmamıştı. Bu Marcel'in gizli sevgilisiydi. Onun işi neydi Madrid' de? Neden o da Tanca'ya gidiyordu? Pek tuhaf bir rastlantıydı. Neredeyse gidip Marcel'in arkadaşı olup olmadığını soracaktı, ama susması gerektiğini biliyordu. Kadının son derece çekici olduğunu fark etti. Hem şehvetli hem dalgın bir hali vardı. Bir kedi yumuşaklığıyla hareket ediyordu. Uçağa bindiler.

Küçük bir jetti, Leopoldo üçüncü sırada bir ön-

ceki gece Plaza Mayor'da gördüğü sanatçıyı, Ruggero Garrel'i tanıdı. Aynı uçakta bulunmaları, aynı yere tatile gitmeleri mutlu bir rastlantıymış gibi onu selamladı. Birbirlerine, "Görüşmek üzere," dedikten sonra Leopoldo on ikinci sıranın başındaki yerine oturdu. Koridorun karşı yanındaki koltuğa da beyaz saçlı kadın gelip oturdu. Bez çantasından bir kitap çıkarttı, gözlüklerini taktı ve çevresindekileri umursamadan okumaya başladı.

Leopoldo fazla sıradan görünmeden konuşmaya başlamak için bir bahane düşünüyordu. Belki de ona Tanca hakkında bilgi sorabilirdi. Yemek dağıtıldığı zaman konuşmak için iyi bir an olduğunu fark etti. Ama kadın gözlerini kaldırmadı ve önündeki yemekle ilgilenmedi bile. Churchill ve karısı arasındaki yazışmaları okuyordu. Bir süre sonra kendini tutamayan Leopoldo ona dönerek,

"Rahatsız ediyorsam bağışlayın hanımefendi. Okumakta olduğunuz kitap ilgimi çekti ve Churchill ile karısının nasıl tipler olduğunu merak ettim," dedi.

"Artık benzerlerine rastlanmayan, eski zaman insanları. En zor anlarda bile evlilikleri konusunda hiçbir kuşkuya kapılmamışlar. Churchill, Clementin'e uysal bir çocukmuş gibi davranıyor. Büyük insanlar arasında yaşanan bu aşk öykülerine bayılıyorum. Şanssızlıkları, yoksullukları ve şerefli günleri hep olağanüstü biçimde yaşamışlar. Nostaljik biri gibi görünmek istemem, ama bugün insanların, ilişkilerin, kaderlerin farklı olması hiç hoşuma gitmiyor. Gerçek evlilik mutluluğu onların yaşamış olduğuydu."

"Kitabı çok sevdiğiniz belli, ben de okumak isterdim, ama korkarım Tanca'da bulamam."

"Bilmiyorum, ben de oraya ilk kez gidiyorum. Hiçbir şey beklemiyorum; harika bir yer olduğunu söylüyorlar."

"Ben de daha önce gitmemiştim."

"Tatile mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, tam olarak öyle değil. Sıradan varlığımı Churchill ve eşininkiyle karşılaştırmak istemem, ama ben de sevdiğim bir kadının peşinden gidiyorum."

"Ah ben tam tersine bir, hatta iki kişiden kaçıyorum ve bir arkadaşımın yanında kafa dinlemeye gidiyorum. Ama sanırım ev sahibi kırda başka bir ev yaptırdığı için kendi evinde olamayacak."

"Ben bir kadını izliyorum, ama nerede olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama bulacağım onu; onu bulmak çok önemli benim için."

"Ah, öyle mi?"

"Evet, yaz bittiğinde çok geç olabilir."

"O halde bence onu hiç aramayın. Aşkınız bir mevsime ya da sabırsızlığa bağlıysa, unutun gitsin. Gerçek aşk ne yer tanır ne zaman. Ama size bunları neden söylüyorum bilmem ki. Susmam gerekecek çünkü ben ders verecek en son kişiyim. Hele kendi hayatımı düşünürsem!"

Uçağın on beş dakika sonra yere ineceği anons edildi. Leopoldo konuyu değiştirdi.

"Herkül sütunlarının üzerinden geçiyor olmamız sizi heyecanlandırıyor mu?"

"Hayır, beni korkutanlar onlar değil, uçağın kendisi. Hiçbir şey görmüyorum, duymuyorum. Özür dilerim, siz bana boş verin."

Leopoldo kadının sesindeki değişikliğe müthiş şaşırdı. Daha yumuşak ve çocuksu bir hal almıştı, şimdi içinden onu avutmak, ona, "Kaygılanmayın, ben buradayım," demek gelmişti.

Uçak yere indi. Hava puslu ve griydi. Toprağa bastıklarında serin olduğunu hissettiler. Gümrükte İtalyan heykeltıraş Leopoldo'ya yaklaştı ve ona Tanca'dan söz etti.

"On yıldır her yaz buraya gelirim, insanları çok sevimlidir, göreceksin. Eğer istersen seni son derece büyüleyici insanlarla tanıştırabilirim."

"Çok teşekkür ederim, ama çok meşgul olacağım. Bir araştırma yapıyorum, çalışmam gerek."

"Bense dinleneceğim, hiçbir şey yapmayacağım."

Leopoldo çantasını kaptı ve otele ulaşmak için bir taksiye bindi. Manzaraya bakarken, hakkında çok şey duyduğu bu yerde bulunmaktan ötürü heyecanlandığını hissetti. Ama yitirecek zamanı yoktu. Odasının anahtarını alır almaz hemen Nina'nın arkadaşının adresini bulması gerekecekti. Belki birkaç saat sonra onu görebilecekti; bu düşünceyle sarsıldı. Artık ona çok yaklaşmıştı ve karşılaşmaları, onu yeniden gören sevgilisinin tepkisi nasıl olacak diye merak ediyordu. El Minzah sömürgeci tarzda dökümtü bir oteldi. Kapıcılar ve görevliler geleneksel Fas giysileri giymişlerdi ve başlarına fes takmışlardı. Kentten geçerken bayrakların dalgalandığını görmüştü. Yollarda dizi dizi polisler vardı, çünkü Kral tatil için Tanca'da bulunuyordu. Otelin holünde bazı bakanların koruma görevlileriyle saray görevlileri karşılaşıp konuşuyorlardı. Leopoldo odasını istediğinde, ayırttığı yerin iptal edildiğini, çünkü Kralın kente gelmesiyle bütün odaların onun adamlarına tahsis edildiğini öğrendi. Tam o sırada içeriye giren İtalyan heykeltıraş alınganlık gösteren ses tonuyla,

"O çok önemli bir sanat eleştirmenidir, bizim ülkemizde tanınan bir kişiliktir; ona kesinlikle bir oda vermeniz gerekir. Başka türlüsü düşünülemez bile!" dedi.

"Ne yazık ki tamamıyla doluyuz!"

"Haydi canım; bir otel hiçbir zaman tam olarak dolmaz!"

"Kralımız kentte."

"Bütün odaların tutulmuş olması olanaksız."

"Üzgünüm, ama öyle."

Bu arada gelmiş olan beyaz saçlı kadın da formalite işlemlerini tamamlamıştı ve bir gülümsemeyle Leopoldo'yu selamlayarak ona şöyle dedi:

"O halde iyi şanslar ve uçakta benimle arkadaşlık ettiğiniz için teşekkürler."

Ruggero Garrel'in çıkışı sayesinde konuklarına daha büyük bir saygıyla yaklaşan otel görevlileriyle Leopoldo'nun uzun tartışması nihayet bir oda temin edilmesiyle sona erdi; bu ya bir ya da iki gecelik bir oda olacaktı. Odaya çıktığında Nina'nın arkadaşı Gabriele'nin telefonunu istedi ve onu aradı. Telefonu bir hanım yanıtladı:

"Hayır, Gabriele yok."

"Ya Serge?"

"O da yok."

"İtalya'da mı kaldı?"

"Hayır burada, Gabriele'nin yanında."

"Bana yok dediniz ya."

"Buradalar, ama kır evine gittiler."

"Peki ne zaman dönerler?"

"Bilmiyorum."

"Bana onların telefonunu verebilir misiniz?"

"Telefonları yok."

"O halde onlara telefon ettiğimi bildirin lütfen."

Leopoldo aradan bir saat geçmesini beklemeden bir kez daha aradı. Az önce yanıt veren hanım çıktı.

"Az sonra şoför Said gelecek. Bana numaranızı verirseniz, onlara iletirim."

Leopoldo on dakika sonra bir kez daha aradı, ama telefon meşguldu. Bir kez daha denediğinde karşısına kimse çıkmadı.

Leopoldo hayal kırıklığına uğramıştı. Şimdi gerçekten de Nina'yı nasıl bulacağını bilemiyordu. Yarım saat sonra bir kez daha aradı:

"Rahatsız ettim, daha önce de aramıştım. Orada Nina adında bir hanım var mı, öğrenmek istiyorum."

"Hayır, yok."

"Peki, gelmedi mi?"

"Hayır, bilmiyorum; sizi aradığı zaman Said'e sorarsınız."

Leopoldo otelin çay ve yemek servis edilen avlusuna indi. Ruggero'nun beyaz saçlı hanımla konuştuğunu gördü.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

"Çay içiyoruz. Ben iki İngiliz arkadaşımı bekliyorum, bu hanım da..."

"Arkadaşlarıma ulaşamadım. Bu akşam yeniden arayacağım onları."

Öğleden sonra Leopoldo çarşıda dolaştıktan ve limana indikten sonra yeni bir girişimde daha bulundu. Aynı hizmetçi kadın ona nezaketle ev sahiplerinin gelmediklerini ve ne zaman geleceklerini de bildirmediklerini söyledi; Said uğrasa bile bunu öğrenebileceğini sanmıyordu.

Akşama doğru Leopoldo bir kez daha aradı. Hiç bozulmayan hizmetçi yeni bir haber olmadığını bildirdi, kimsenin gelmediğini ve telefon etmediğini,

kendisinin mesajı iletmeye hazır olduğunu söyledi.

Leopoldo bara indi, kuvvetli bir şey içmek istediğinden bir Bloody Mary ısmarladı. Az sonra beyaz saçlı kadın üzerinde lacivert bir kaftan ve işlemeli patiklerle yanına geldi. Çevresine bakındı, ona gülümsedi ve Leopoldo ona:

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Kadın, "Teşekkür ederim," dedi ve geldi yanına oturdu.

"Ne oldu? Aradığınız kişileri henüz bulamadınız mı?"

"Hayır."

"Benimle akşam yemeği yemek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, ama bu akşam olmaz. Eski bir arkadaşla görüşeceğim."

"Anlıyorum."

Leopoldo, Ruggero ve başkalarıyla birlikte Sanremo adındaki İtalyan lokantasına gitti.

Sabah yeniden telefon etti.

"Gabriele ve Serge evdeler mi?"

"Hayır, onlardan bir haberim yok, ama belki bir hanım gelecekmiş. Daha sonra yeniden arayın."

Yarım saat sonra Leopoldo daha da heyecanlanmıştı:

"Hanımefendi geldi mi?"

"Evet, ama rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"Adı Nina mı?"

"Bilmiyorum, ama sanırım adı başka bir şey."

"İtalyan mı?"

"Sanmıyorum. Galiba Fransız."

Leopoldo'nun canı dışarı çıkmak istedi, düşünceli bir halde otelin karşısındaki antikacı dükkânına girdi. Havadan sudan konuştular, sonra dükkânın sahibine sordu:

"Sık sık buraya, Tanca'ya gelen Gabriele Velasco adında bir İtalyan tanıyor musunuz?"

"Evet, elbette."

"Kentte mi?"

"Sanırım evet, çünkü kırdaki evini akrepler basmış, çatıdan bile düşüyorlarmış. Ne iğrenç! Ben her zaman böyle iğreti yerlerden nefret etmişimdir, ama o böyledir işte."

"Bu taraflarda mı oturur?"

"Hayır, Palais Marchand yakınlarında bahçeli bir villası vardır. Son derece zevkli ve ilginç bir yerdir. Benden de bazı eşyalar almıştır. Önümüzdeki hafta Serge ve başka arkadaşlarıyla benim evime yemeğe gelecekler. Siz de konuğumuz olmak isterseniz bekleriz. Siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Sanat eleştirmeniyim."

"Ah, size çok güzel antikalar, eski kumaşlar gösterebilirim."

"Aslında ben Gabriele'nin konuğu olan, Nina adında bir İtalyan'ı arıyorum."

"Elbette, tanıyorum onu. Nina geçen sene paskalya tatilinde gelmişti buraya. Şimdi burada mı bilmiyorum; bir süredir görmüyorum onları. Françoise'ın geldiğini ve onlarda kaldığını biliyorum."

"Gabriele'yi görür ya da konuşursanız... Hayır, önemi yok, ben arayacağım."

Françoise buradaysa, geldiyse, Nina'nın da burada olması kuvvetle muhtemeldi. Sadece biraz sabırlı olmak gerekiyordu. Ama sürekli telefon etmek sinir bozucu bir durumdu ve ortalıkta yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezinliyordu. Oyalanması gerekiyordu. Ani bir hareketle bir taksiye bindi ve şöyle dedi:

"Cap Spartel'e gidelim. Uzak mı?"

"Hayır, yarım saat sürer."

Hatıra eşyalarının satıldığı bir meydana geldiler ve sonra büyük bir demir kapıya yöneldiler. Elli metre ileride fener vardı. On dokuzuncu yüzyılda Fransızlar tarafından inşa edilmiş bu fener portakal rengine boyanmış, ama zaman, rüzgâr ve tuzun etkisiyle rengi solmuştu. Yakınında palmiyeli bir yol vardı. Bir çocuk parmaklığın önünde durmuş, içeriye girilmeyeceğini söylüyordu. Uzun entarili bir ihtiyar Leopoldo'ya yaklaştı.

"Ona beş dinar verirsen seni içeriye alır," dedi.

Leopoldo parayı gösterince çocuk kapıyı açtı. Palmiyeli yoldan yürüdüler ve fenerin yanına geldiler. Demir parmaklığı olan büyük sarmal merdiveni tırmanmaya başladılar. Tırmandıkça duvara oyulmuş pencerelerden masmavi deniz görünüyordu.

Tepeye vardılar, küçük bir kapıyı açtılar ve kendilerini fenerin çevresini saran bir balkonda buldular. Leopoldo kayaları döven denize baktığında beklenmedik bir heyecana kapıldı. Cap Spartel'in karşısında İspanya, birkaç kilometre ötede Cadiz kenti vardı. İşte orada, tam bu noktada Herkül sütunları yükseliyordu ve sonra Atlantik okyanusu başlıyordu ve onun arkasında da Amerika vardı. Bu fener, Afrika'nın en uç noktasıydı.

Uzaktan meydana baktığında gördüğü bir grup insan arasında beyaz saçlı kadını seçer gibi oldu; sonra üç erkeği gördü; bakır rengi uzun saçlı, yüzü güneş gözlüklerinin arkasında gizlenen bir kadın daha vardı. Sırtından aşağı bir ürperti hissetti; bu Nina'ydı. Neden beyaz saçlı kadın da onların yanındaydı?

Leopoldo sarmal merdivenleri hızla indi, avludan çıkıp parmaklığa koştu, ama biri bej rengi Land Rover, biri de Fransız otomobili olan iki araç çoktan gözden kaybolmuşlardı bile. Avlunun ortasında tek başına kalakalmıştı. Belki de yanılmıştı; güneş gözlüklerinin arkasına gizlenen kadın Nina olmayabilirdi. Bir deneme yapıp Gabriele'nin evini aradı.

"Gabriele ve Serge oradalar mı?"

"Bilmiyorum. Ortalıkta kimse yok. Evdeyseler de onları rahatsız edemem, belki de çıkmışlardır, çıkarlarken ne zaman döneceklerini söylemezler."

"Ya hanımlar?"

"Belki havuzdadırlar, belki onlar da çıkmışlardır."

"Onları aradığımı söyleyin."

"Söyleyeceğim."

Otele dönerken Leopoldo bir kez daha antikacı Tahar'a uğradı ve Gabriele'nin grubunu görüp görmediğini sordu.

"Evet, az önce uğradılar, kıra gideceklerdi."

"Nina da yanlarında mıydı?"

"Evet, Nina ve Françoise da vardı."

"Cap Spartel'e gitmemişler mi?"

"Bilmem, ama tanıdığım Gabriele böyle bir şey yapmaz."

Demek ki Leopoldo yanılmıştı. İyi ama neden aramıyorlardı onu? Bıraktığı mesajların hiçbirini almamış olamazlardı ya!

Minzah'ın holünde heykeltıraş Ruggero'ya rastladı. Bahçe mobilyaları imal eden ve uzun yıllardan beri Tanca'da yaşayan bir İtalyan arkadaşıyla konuşuyordu. Birlikte bir içki içmeye gittiler ve söz dönüp dolaşıp Gabriele ile Serge'e, kırda yaşamaya başladıklarından beri kaçamak davrandıklarına geldi.

Ruggero, "Neden yarın onlara uğramıyoruz?" dedi.

İtalyan arkadaşı da, "Bence de harika bir düşünce!" yanıtını verdi.

Leopoldo bir zamanlar Gallimard Yayınevi'ne ait olan, pek çok yazarın gelip geçtiği Les Colonnes adlı kitabevinin Claridge adlı kafenin yakınlarında olduğunu hatırladı. Burayı kolayca buldu ve incelemeye başladı; sonra iki kitap aldı; bunlardan biri Paul Bowles, öteki de Tanca'ya gelen Tenessee Williams ve Jean Genet hakkındaydı. Pencereden baktığında beyaz saçlı kadının karşıdaki kafede kendinden genç bir erkekle çay içtiğini gördü. Leopoldo kitapların parasını ödedi, karşıya geçti ve beyaz saçlı kadına selam verdi; o da yanındaki erkeği tanıştırdı. O sırada telefonu çaldı ve kadın yanıt verdi:

"Marcel, aşkım sen misin? Nasılsın? Evet, seni arayan bendim. Merak etmiştim, seni çok özledim. Şimdi Serge ile beraberim; Tanca'daki arkadaşım... Hava güzel, hayır, çok sıcak değil. Evet, evet, seni seviyorum, evet. O halde Paris'te görüşürüz; tamam. Seni çok özledim. Evet dört gözle bekliyorum, evet ben de, merak etme, evet aşkım."

Sonra Serge ve Leopoldo'ya dönerek,

"Bağışlayın, ama aşkımdan çıldırıyorum," dedi.

"Ne mutlu sana," dedi Serge.

Beyaz saçlı kadın Leopoldo'ya dönerek, "Siz buldunuz mu bari aradığınız kadını?" diye sordu.

"Hayır, onu arıyorum, ama elimden kaçırıveriyorum; çevresindeki kişilere ulaşamıyorum; sanki herkes onu benden saklamaya uğraşıyor gibi. Burada kendimi rahat hissetmiyorum. Kim açtı bu işi başıma bilmem. Sanki herkes kaçmaya çalışıyor."

"Oyunun kuralı bu. Aşk zalimdir ve insana acı

çektirir. Bakın burada bizimle olan bir hanım arkadaşımızın da başı dertte, çünkü sevgilisi buraya gelmiş ve onu telefon bombardımanına tutuyor, oysa bilmiyor ki bizim kız bir başkasına âşık. Kadın onu aramıyor bile. Zaten adamı terk edeli de çok olmamış... Ah, aşk gerçekten alçalıp yükselen bir termometreye benziyor!"

Beyaz saçlı kadın alçak bir sesle konuşuyordu, ama neşesinde ve bu aşk öyküsünü anlatışında inceden inceye bir alay yok değildi.

Leopoldo devam etti:

"İyi ama sizin arkadaşınızın âşık olduğu erkek kim?"

"Onu kısa süredir tanıyor, birlikte tatile gitmişler, ama öteki peşlerinden gelmiş. Cehennem gibi bir ilişki! Kızcağız yalnız kalınca tıpkı benim yaptığım gibi buraya kaçmış."

"Peki sevdiği erkeğin adı ne?"

"Bunu tabii ki söyleyemem size."

"Peki o şimdi nerede?"

"Tetouan'a gitti. Görmek istemediği adamın onu her an ele geçireceğinden korkuyor."

"Peki ama neden terk etmiyor onu?"

"Sanırım bunu yapmak istiyor, çünkü hem çok uzun senelerden beri beraberler hem de erkek karısından ayrılmak istemiyor. Ama sevgilisinin bir başka erkeğe âşık olduğunu öğrenince ansızın ısrarcı ve kuşkulu bir tavır benimsemiş. Hep böyle olur. Ama bunun adına aşk denmez. Sadece gururdur, kıskançlıktır."

"Kadın da açıkça bir başkasına âşık olduğunu söylemeli!"

"Onu sevdiği için kırmak istemiyor."

"Sizce ne olacak bu işin sonu?"

"Bilmiyorum, çünkü sevdiği erkeği tanımıyorum. Kolay bir insan olmasa gerek. Düşünün, arkadaşım ona bir sürü mesaj yollamış, ama o hiçbirine yanıt vermemiş. Kim bilir nereye kayboldu? Ben ona artık bu konuyu düşünmemesini, boş vermesini söylüyorum, ama elbette sessizlik, yokluk insanı delirtiyor."

"Kıskançlık aşk ile karıştırılan korkunç bir oyun. Hepimiz kıskancız, ama böyle olmamayı öğrenmeliyiz. Sevmek, şehvetli, tatlı bir haz olmalı, Hani efsanelerde, doğu dinlerinde anlatıldığı gibi... Tutkulu, iffetsiz bir aşk. Siz haklısınız, yokluk, boşluk anlamına geldiği için en kötü şey. Ama boşluğun büyüsü, bilinmezlik içermesindedir. Belki de sevdiği erkek, bu sessizliğin içinde bir sürpriz hazırlamaktadır."

"Evet, ama sessizlik fazla uzun sürerse bu bekleyiş sırasında oyalanmak için bir başkasıyla karşılaşması söz konusu olabilir. Aslında insan bir takıntıya kurban olmuşsa gözü başkasını görmez. Sözgelişi bizim aramızda bir araştırma için onlarla Tetouan'a giden bir fotoğrafçı var. Ve bu adam, Gérard yani, benim arkadaşa bayılıyor ve arkadaşım da ona doğru bir çekim hissediyor, ama ikisi de bunu bilmiyorlar ve henüz fark etmiş değiller. Arkadaşımın sevdiği erkeğin ona yaşattığı sessizlik, kadının onun sevgisine inancını kaybetmesi yüzünden oluyor bunlar. Oysa ikisi harika bir çift oluştururlardı. Sence de öyle değil mi, Serge?"

"Doğru, Gérard kadınlardan çok hoşlanır, hatta gençliğinde bir kez evlenmiş bile."

Leopoldo kendini son derece rahatsız hissediyordu. Beyaz saçlı kadının sözlerine takılıp kalmıştı ve konuşmasını sürdürmesini istiyordu. Oysa kadın ona şunu sordu:

"Ya sizin aşk arayışlarınız? Boşa mı gittiler? Ne yazık ki bu konuda öğüt vermek işe yaramaz. Size tek söz edemem, çünkü siz de biliyorsunuz ki yakışıklı ve zeki bir erkeksiniz, başka bir kadın bulmakta zorlanmazsınız. İşler nasıl yürüyor görüyor musunuz? Aslında benim arkadaşıma çok uygunsunuz, ama onun aklı sessizliğini koruyarak kaçmakta olan erkekte. Sanıyorum bu nedenle size dönüp bakmaz bile. Biliyorum çünkü ondan daha büyüğüm ve aklım başımda. Örneğin, benim gizli ve tutkulu bir aşkım olmasaydı, size başka türlü gözlerle bakardım."

"Beni şımartıyorsunuz. Sözleriniz gururumu okşadı. Büyüleyici bir kadınsınız. Çok yürek yakmış olmalısınız."

"Kendimden söz etmemeyi yeğlerim."

"Bağışlayın, günlerdir karşılaşıp duruyoruz, ama tanışmadık bile. Adınız nedir?"

"Françoise, ya sizin?"

"Leopoldo."

İkisi de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, Françoise o anda Nina'nın sevgilisinin bu erkek olduğunu anladı ve her ikisi de karşılıklı gülmeye başladılar. Françoise,

"Görüyor musun Serge? Nina'nın beklediği erkeğin ta kendisiymiş meğer!" dedi.

"Ve ben de arkadaşınızın sıkıntılarından söz etmenize karşın, sizin Françoise olduğunuzu anlayamamıştım. Düşünün; Nina bana bir telefon mesajında Tanca'ya sizinle gideceğini yazmıştı."

"Bu noktada mutlaka bir şaka planlamalıyız. Bu akşam Gérard'ın evine yemeğe gelin. Zavallı Nina sevinçten delirecek!" diye ekledi Françoise.

Leopoldo bir taksiye bindi, ama dört bir yan polis dolu olduğundan, trafik çok ağır akıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu taksi sürücüsüne.

"Kral Tanca'da."

"Çok sık mı gelir?"

"Ülkenin kuzeyini sevmeyen babası II. Hasan öleli beri çok sık geliyor. Şimdi karısıyla birlikte burada."

"Nasıl bir kraldır?"

"Kraldır."

"Tamam da, başarılı mı?"

"Çok başarılı, bize göre harikadır."

Küçük bir kapının önüne geldiler; beyaz duvarlar mor begonvillerle kaplıydı ve küçük bahçenin içi neredeyse birbirini boğan yaseminler, hintincirleri, zakkumlar, orkidelerle doluydu. Leopoldo'nun girdiği salonun duvarları kan kırmızısı kireçle boyanmış, önce parlatılmış sonra yaşanmış ve antik bir görünüm vermek için soldurulmuştu. Duvarlarda tablolar, kakmalı sehpalarda değerli eşyalar vardı ve dört bir yan çiçekler, bitkiler, antik tabaklar, kitaplar, kırmızı bir sedir ve koltuklarla süslüydü. Birkaç dakika sonra Françoise, yanında Serge ile geldi.

"Nasıl gidiyor? Yolu kolay buldunuz mu?"

"Evet, kralın ziyareti yüzünden bütün yollar tıkalıydı."

"Biliyorum, Gabriele telefon etti ve gecikeceklerini bildirdi."

Az sonra elli, yaşlarında Faslı bir çift geldi. Kadının teni beyazdı ama saçları koyu renkliydi; teni yanık olan erkeğinse fırça gibi kestirdiği saçlarına ak düşmüştü. İlk birkaç dakika hava ve Tanca hakkında genel sözler ettikten sonra Leopoldo,

"Yeni kral nasıl?" diye sordu.

"Son derece açık görüşlü, sevimli ve naziktir. Eski dostlarıyla da hâlâ görüşür," dedi Faslı bey.

"Sanırım on bir eylülden sonra Amerika ile ilişkiler sizin için de zorlaşmıştır," diye ekledi Leopoldo.

"Pek kolay olduğunu söyleyemem, çünkü İkiz Kulelere yapılan saldırı bütün Arap dünyasına karşı bir önyargı oluşturdu. Ama gerçek sorun Sharon' dur; korkunç şeylerin yaşanması, kuşaklar boyu sürecek bir şiddetin cinayetlere yol açması onun yüzündendir."

"Evet, ama İsraillilerin de sorunları çok. Sürekli olarak canlı bomba saldırısı tehlikesi altında yaşamak da kolay değil."

"Sırf bu nedenle Sharon'dan nefret eden pek çok Yahudi arkadaşım var."

Françoise, "Siyaset konuşmayalım," dedi ve ekledi:

"Bunlar acı veren ve anlaması kolay olmayan konular. Orada gerçek bir trajedi yaşanıyor. Keşke biraz daha hoşgörülü olunsa, hepimizin kadınlar, erkekler olduğumuz anlaşılabilse!"

Diplomat olan Faslı arkadaş,

"Biz burada öyleyiz, son derece açık görüşlere sahip bir kralımız var."

Leopoldo da akşamın tadını kaçırmamak için dengeli bir söz söyledi:

"Elbette her iki tarafta da büyük insanlar olması gerekli. Mısır'a barış getirmeyi başaran Sedat gibi adamlar!"

O sırada telefon çaldı ve Françoise yanıt verdi:

"'Tamam, ama daha ne kadar sürecek? Arkadaşlarım geldiler. Anlaştık, hemen...' Arayan Gabriele, geç kaldığı için özür diliyor, sizlere selam söylüyor ve o gelmeden yemeğe başlayabileceğimizi söylüyor."

Hep birlikte sofraya oturdular ve keyifle sohbet etmeye koyuldular. Bir süre sonra ter içinde ve telaşla Gabriele geldi ve bir *prima donna* edasıyla,

"Müthiş susadım, kocaman bir bardak buzlu su istiyorum; sonra da kırmızı şarap; biraz gevşemeye ihtiyacım var! Ne yorucu bir gündü; Nina ile Gérard'ın kaprisleri hiç bitmedi. Bu ülkenin ritmini bir türlü anlayamadılar!"

"Onlar nerede?" diye soran Françoise Leopoldo'yu Gabriele ile tanıştırdı, ama bunu yaparken sırlarını açıklamadı ve yolda tanıştıklarını söylemekle yetindi.

"Tetouan'da kaldılar. Oraya, aslında bu memlekette çok daha güzelleri olan o sıradan otele bayıldılar. Gérard kendini büyük bir sanatçı sandığı zaman nasıl havalara girer, bilirsin. Gün doğarken ve batarken Tetouan'ın fotoğraflarını çekmeye başladı, Nina da onu bırakmak istemedi. O adamda ne bulduğunu bilmiyorum. Onun bir dâhi olduğunu düşünüyor ve ona hayranlıkla bakıyor... Sen Gérard'ı yakışıklı buluyor musun?" diye sordu Françoise'a.

"İlginç bir adam, ama onu tanımıyorum. Fotoğrafları, en azından benim gördüklerim, bana çok yoğun görünüyor; imgelerini derin bir rahatsızlık yaratarak iletmeyi başardığı anlaşılıyor."

"Abartmayalım!" dedi Gabriele ve sonra biraz kendini beğenmiş biraz da ilk görüşte hoşlanmadığını belirten bir edayla Leopoldo'ya döndü:

"Siz Gérard'ın yapıtları hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok, hiçbirini görmedim."

"Sanırım Nina delirdi. Buraya –Gérard'dan daha iyi olduğuna emin olduğum– bir sevgiliden kaçmak için geldi, sonra bana bir başkasına âşık oldu-

ğunu itiraf etti ve şimdi de Gérard'a bayılıyor. Her şey o kadar gülünç ki!"

Françoise müthiş utanmıştı. Leopoldo kıskançlık ve öfkeden delirmek üzereydi. Nina onu unutmuştu demek!

Gecenin geç saatlerinde salonda oturmuş, havadan sudan konuşurlarken, Françoise bir taksi çağırmış olan Leopoldo'yu kapıya uğurlamak için kalktı.

"Sizin yerinizde olsam çok umutsuzluğa kapılmazdım. Sanırım Nina Gérard'ın çalışmalarına hayran; bunu anlayabilirim, çünkü gerçekten olağanüstüdürler, ama aslında ona âşık olan kişi Gabriele'dir."

"Sizin dediğiniz gibi olsun, ama eğer Nina ve Gérard Tetouan'da birlikte kaldılarsa..."

"Hiç kaygılanmazdım. Gérard'ın kadınlara pek ilgi duyduğunu sanmıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde."

"Anlıyorum, ama hiç belli olmaz."

"Ne anlamda?"

"Bazı eşcinseller kadınları da seviyor ya da tersi oluyor."

"Aceleci davranmayın. Nina'nın Gérard ile Tetouan'da kalmasının nedeni mutlaka aralarında büyük bir aşk doğması olmayabilir!"

"Evet, ama kadının zayıf bir anıysa ve erkek de ona özellikle nazik davranıyorsa..."

"Dinle, birbirimize sen diyebilir miyiz?"

"Elbette."

"Tamam, o halde Nina'nın eski bir arkadaşı olarak benim sözlerime güven. Sana son derece âşık olduğunu söylemiştim. Bana o kadar çok senden söz etti ki, hele son günlerde..."

"Bana öyle geliyor ki Gabriele bir aşkın doğumuna tanıklık etti ve Nina'yı kıskanmasının nedeni

de odur. Gérard'ın niteliklerini nasıl da küçümsüyordu, görmedin mi?"

"Gabriele'nin çok sinirli olmasının nedeni, Gérard'a âşık olması; Nina ve Serge'in onun dikkatini dağıttıklarını düşünüyor. Gabriele herkesin dikkatinin odak noktası olmak ister ve birilerinin planını bozmasına katlanamaz."

"Hiçbir şey anlamıyorum, belki de gidip uyusam en iyisi olacak."

"Yarın görüşür müyüz? Neden saat bir gibi buraya havuza gelmiyorsun?"

"Tamam, iyi geceler."

Ertesi gün, Leopoldo, Françoise'in daveti üzerine yeniden Gabriele'nin evine gitti. Hepsi havuzdaydılar; onun dikkatini hemen sarışın, ürkek, pek zayıf ve ötekilerden daha genç duran Gérard çekti. Gérard fotoğraf çekmek için sabah çok erken uyandıklarını ve sıcağa kalmamak için erkenden döndüklerini anlatıyordu. Nina ortalarda yoktu. Françoise, Serge ile satranç oynuyordu ve Leopoldo'yu hiçbir şey olmamış gibi nazikçe selamladı. Gabriele ona umursamayan gözlerle baktı.

Birkaç dakika sonra genç bir Faslı öğle yemeğinin hazır olduğunu bildirdi ve hepsi çardağın altına geçtiler. Uykudan uyanmış gibi görünen, güzeller güzeli, esmer ve dalgalı saçları dağınık Nina ortaya çıktı, Leopoldo'yu görünce kızardı, onu kucakladı ve şöyle dedi:

"Sen Tanca'da mısın? Demek telefon eden sendin. Ne aptalım, ben de Taddeo sanmıştım!"

"Seni aramak için Korsika'ya gittim, sonra mesajını alınca buraya geldim."

"Peki Yunanistan'da neden terk ettin beni? Ne-

den hiç aramadın?"

"Seninle böyle yüz yüze konuşmak istiyordum."

"Özel meselelerinizi sonra tartışın, şimdi yemek yiyoruz! Nina, herkesin peşinde koştuğu gerçek bir star oldun çıktın!" dedi Gabriele alaycı bir ses tonuyla.

"Biraz sakin olalım!" dedi Serge.

"Şunu söyleyene bakın! O ve onun Gérard'ı ve onun arkadaşı!" diye çıkıştı öfkeyle Gabriele.

Françoise, "Gabriele, ne yiyoruz?" diye sordu.

"Tavuk salatası!"

"Ne güzel, en sevdiğim yemektir."

Yanlış anlamalar, fesatlıklar, kuşkularla beslenen gergin hava yemekten sonra da sürdü. Gabriele, Leopoldo'yu utandırmak için Gérard'a Tetouan'ın nasıl olduğunu, Nina ile aynı odada uyuyup uyumadıklarını sordu. Yanıtların hepsi kaçamaktı. Leopoldo sinirliydi, Gabriele'den hiç hoşlanmamıştı. Onun, her ne pahasına olursa olsun olağanüstüymüş gibi görünme heveslisi züppelere özgü güvensiz tavırlarına sinir oluyordu. Gabriele her zamanki gibi alaycıydı, çevresindekilere tepeden bakıyordu ve başkalarının kendilerini hiçbir şey anlamayan gereksiz insanlar olarak algılamasına neden olan küçümser tavırlarında ısrar ediyordu. Küçük kabilesinin dalkavukları onu ulaşılması olanaksız bir ilah olarak görsünler istiyordu. Gabriele zamanında son derece güzel ve şımarık bir delikanlıydı, ama ilk çizgilerin ortaya çıkması ve kiloların artmasıyla çekiciliğini yitirmişti. Bu davranışlar onun akıp giden zamandan öcünü alma yöntemiydi.

Serge ise suskundu, kendi başına takılıyordu ve söylendiği gibi Gabriele'ye hayranlık duymuyordu. Gabriele'ye ailesinden kalan paraların esiri de değil-

di. Gérard ve Serge birbirlerinden hoşlanıyorlardı, ama daha fazla bir şey yoktu. Gabriele dört bir yanda entrikalar ve komplolar görmekte inat ediyordu.

Françoise yemekten sonra Gabriele, Gérard ve Serge ile bir köşeye çekildi ve Fes'e nasıl ulaşılabileceğini sormaya başladı. Gabriele Fes hakkında bildiklerini anlatmaya başlayınca ötekiler de kulak kesildiler ve konuşmanın tonu normale döndü.

Bu arada Nina ve Leopoldo dışarı çıkıp bir taksiye bindiler. Cap Spartel'de durdular, fenerin tepesine çıktılar ve Leopoldo ona Atlantik ile Akdeniz'in birleştiği noktayı gösterdi. Bu gerçeküstü yerden etkilendikleri için taksiyi Herkül mağaralarının olduğu yere götürdüler ve sonra Hotel Mirage'a girdiler. Kumsala indiklerinde okyanus sakinleşmişti ve öğleden sonraya özgü solgun ışıklar yaklaşan gün batımıyla daha da soluklaşıyordu. Fildişi ve kırmızımsı deniz kabukları toplayarak gezindiler. El ele tutuştular, kumlara uzandıklarında sanki Yunanistan-Fas arasında hiç zaman geçmemiş gibi hissettiler. Güneş alçalıyor, dalgaların sesi sözlere ve sessizliğe eşlik ediyordu; yosunların ve tuzun güçlü kokusu tenlerine işliyordu. Nina bir kız çocuğu gibi ağlamaya başladı.

"Ne oldu aşkım?"

"Üzgünüm, çünkü bu kadar mutlu olabileceğimi sanmıyordum. Seni bekledim, seni arzuladım. Hayatımı ve düşüncelerimi altüst ettin, ama Taddeo laf anlamadı. Sen hiç hayat belirtisi göstermiyordun Taddeo da mesajlarıyla yiyip bitiriyordu. Ve şimdi yeniden buradasın, geldin. Arkadaşım Françoise'ya hayran olmadın mı? Gérard ne zeki bir adam değil mi? Biliyor musun, o olağanüstü bir fotoğrafçı. Cesur bir görüntü avcısı. Dün gece Tetouan'daydık; sa-

at dörtte uyandık ve bir caminin yanına gidip şafakta açılmasını, ilk müminlerin namaza gelmelerini bekledik. Orada sessizce gizlenip bekledik. O, elinde Laica'sı bir keşiş ciddiyeti ile hiç durmadan fotoğraf çekiyordu. Sonra gün ışığı yükselince küçük bir kafeye girip naneli çay içtik; hayatımda içtiğim en lezzetli çaydı. Gerçek şu; hoşuma giden Gérard'ın fotoğraf çekerken sergilediği zarafet ve kararlılık. Sanki bir silah dolduruyor ve sonra büyük bir sükûnetle kesin hedeflere ateş ediyor."

Nina'nın amacı Leopoldo'yu kıskandırmak değil, az sonra söyleyeceği şey için onun dikkatini dağıtmaktı. Leopoldo; Tetouan'ın ve Gérard'ın sanatsal niteliklerinin bu kadar ayrıntılarıyla anlatılmasından sıkılmıştı.

"Aşkım, burada seninle birlikte olmaktan çok mutluyum. Kaçtıktan sonra bir daha görüşebileceğimizi sanmıyordum. Gerçekten iyi karıştırdın ortalığı."

"Neden?"

"Nedeni bu. Öfkeyle kaçıp gittiğin için Taddeo bir gün daha kaldı. Sonra Françoise ile buluşmak için Korsika'ya gittim. Taddeo ise beni Roma'da bekliyordu ve onunla iki gün Ponza Adası'na gitmem için baskı yaptı..."

"Neden anlatıyorsun bütün bunları bana?"

"Çünkü mutluluk sadece bir an sürer ve ender olarak ele geçer; insanın ruh hali her an ona müdahale etmeye hazırdır. Sözgelişi, burada, harika bir günbatımında, sevdiğim erkek yanımdayken kendimi cennette gibi hissetmem gerekiyor oysa böyle olmuyor. Bir türlü rahatlayamıyorum çünkü sana söylemem gereken bir şey var; üstelik bunu söylemenin beni mutlu etmesi gerekiyor. Her neyse, ben ge-

beyim, ama sevdiğim erkekten mi, yoksa artık sevmediğim erkekten mi olduğunu bilmiyorum. Dün gece Tetouan sokaklarında gezerken Gérard'ın özgür bir insan, bağları olmayan bir sanatçı olmasını kıskandım..."

"Peki ama emin misin?"

"Evet"

"Bebek benim mi yoksa Taddeo'nun mu, bilmiyorsun."

"Öyle."

"Tutmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum, şaşkın durumdayım. Bir çocuk dünyaya getirmek bana çok zor görünüyor, ama bir yandan da ilgimi çekiyor, beni mutlu ediyor, kadın olduğumu hissettiriyor. İyi ama babasının kim olduğunu bilmediğim bir çocuğu nasıl doğururum?"

"Bunu daha sonra anlarsın; o minik yaratık babasının kim olduğuna ilişkin küçük izler taşıyacaktır."

"Yani kızmadın mı bana?"

"Hayır."

"Oysa sana söylediğim andan beri bir şeylerin değiştiğini hissediyorum."

"Hayır, tam tersine."

"Bunu yapmacık bir tavırla söylüyorsun."

"Belki de bu kadar belirsiz bir konuda konuşmak doğru olmaz."

"Yani yanlış anlamıyorsam her ne olursa olsun, bizim ilişkimiz mahvoldu, öyle mi?"

"Sen şu günbatımının güzelliğine bir bak."

"Konuyu değiştiriyorsun. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Okyanusun kokusunu alıyorum. Bu mutlak yalınlıktır, sadece dalgaların bozduğu bir sessizlik en büyük lükstür."

"Hayal kırıklığını kabul etmemek, yaranı açığa vurmamak için böyle sıradan şeyler söylüyorsun."

"Biliyor musun, sanat da her zaman biraz belirsizdir, ele avuca gelmez; çünkü farklı malzemelerin bir araya gelmesinden oluşur. Bak, Cap Spartel'de beni büyüleyen denizlerin, sınırların birbirine karışması. Kayalara çarpan dalgaların denizin Akdeniz mi yoksa Atlantik mi, hatta ikisi birden mi olduğu anlaşılmıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Acımasız, soğuk ve mesafelisin."

"Gérard'ın Laica'sı ile fotoğraf çekerken sergilediği mesafelilik gibi mi?"

"Yunanistan'da senin bu kadar katı ve kıskanç bir erkek olduğunu anlamamıştım. Belki de senin bu erkeksi ve gölgeli karakterindir benim hoşuma giden. Senden bebek beklediğime emin olabilmeyi ne çok isterdim bir bilsen, ama öyle olamıyorum. Sanırım bu bebeği aldırmak zorunda kalacağım, oysa kürtajın ilişkileri bozan bir müdahale olduğunu düşünürdüm. Sen nasıl istersen öyle yapacağız aşkım."

"Onu artık sevmiyorsan, neden seviştin Taddeo ile? Aranızda her şeyin bittiğini sanıyordum."

"O sarhoştu, ben de içmiştim. Neredeyse haykırarak aynı şeyi yineleyip duruyordu: 'Hiç olmazsa son bir kez sevişmeyi esirgeme benden!' Her şey böyle oldu."

Güneş batmıştı, deniz mavi, mor, kızıl renklerin bir karışımı halini almıştı. Hava serinlemişti.

"Gidelim mi?" diye sordu Leopoldo.

Kumsal boyunca yürüdüler, deniz yavaş yavaş yükseliyordu ve rüzgâr çıkmıştı. İspanya birkaç kilometre uzaklarındaydı, ama onlar Afrika'daydılar.

Eve döndüklerinde herkesin salonda olduğunu gördüler.

Françoise, "Nereye kaçtınız?" diye sordu.

"Eşsiz bir kumsaldaydık," dedi Nina fesat bir gülümsemeyle.

Gabriele, Nina'ya dönerek alaycı bir sesle, "Taddeo telefon etti," dedi ve ekledi:

"Yeniden arayacağını söyledi ve ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsan; sanırım o da Tanca'da. Sevgili Nina, gerçek bir gönül hırsızısın. Ne acayip bir yaz bu! Yaz aşkları öykülerinden nefret eden ben, başka söz duyamaz oldum! Arkadaşın Françoise da sevgilisiyle konuşmak için telefona yapıştı. Bizim aramızda böyle şeyler yaşanmaz. Değil mi çocuklar? Acaba bu akşam Gonzalo ve Sibilla'nın partisinde kimler olacak?"

Gérard yanıt verdi:

"Sanırım kralın akrabaları, belki de kız kardeşi gelecekmiş."

Françoise kendini yorgun hissediyordu.

"Ben dinlenmeye gidiyorum. Saat kaçta gideceğiz oraya?"

Serge, "Saat on birde," yanıtını verdi.

Gérard, Nina'ya, "Tanca'daki İngiliz mezarlığını gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, neden?"

"Fotoğraf çekmek için seni oraya götürmeyi düşünüyordum, belki yarın akşam gün batımında!"

Gabriele araya girdi:

"Artık Nina'dan randevu almamız gerekiyor. Yarın öğleden sonra meşgul, çünkü benimle kıra gelecek; o kadar uzun zamandır yalnız kalıp baş başa konuşamadık ki! Öyle değil mi sevgilim?"

"Evet, haklısın, sana anlatacak çok şeyim var!" dedi Nina.

Gabriele memnun bir sesle, "Umarım aramızda kıskanç kimseler yoktur!" diye ekledi.

Gabriele'nin başkalarını kızdırmak için sarf ettiği bu iğneli sözler Leopoldo'nun hüzünlü bir merhamet duygusuna kapılmasına neden oldu.

Giysilerini değiştirmek için otele döndüğünde, Nina'nın Françoise'a gebeliğini haber verip vermediğini merak etti. Belki Françoise her şeyi, hatta babanın kim olduğunu bile biliyordu.

Nina kumsalda son derece tatlı ve âşıktı ama Taddeo'yu bırakacağını söylememişti. Ya Gérard? Belki de bunun sadece bir arkadaşlık ilişkisi olduğunu söyleyen Françoise haklıydı. Leopoldo kendini huzursuz hissediyordu, Tanca onun dünyası olabilecek bir yer değildi. Kendini her şeyden üstün sanan Gabriele'nin tavırları, alay ve fesat kokan konuşmalar, ötekileri küçük görmeler... İyi ama Nina neden buraya gelmişti ki? O da Yunanistan'dan sonra değişmişti.

Ağustos ayı neredeyse bitmişti ve Leopoldo kente dönmeyi, yeni bir kış yaşamayı hiç istemiyordu. Nina ile yaz mevsimini sürdürmeyi, onunla dönüşü olmaya bir yolculuğa çıkabilmeyi isterdi. Onu Tanca'dan, bu anlamsız mekândan kesinlikle uzaklaştırmalıydı. Ya gerçekten gebeyse? Ya bebek ondansa? Nina'yla evlenirdi; o harika bir eş olurdu. Ama Nina evliliğe karşıydı.

Hep birlikte partiye gittiler. Ahşap bir kapıdan girdiler, sonra içinde şahane bitkilerin olduğu bir bahçeden geçtiler. Havuz aydınlatılmıştı ve sanki bir diskotekmiş gibi müzik çalıyordu. Dans pisti çimenlerin üstüne konmuş kare biçiminde bir platformdu ve beyaz bir perdeyle korunuyordu. İnsanlar

konuşuyor, içki içiyordu. Her yaştan insan vardı ve herkes neşeyle şakalaşıyordu. Siyahlar giymiş bir Fas prensesi uzun ve beyaz bir inci kolye takmıştı; dans ettiği sarışın, efemine delikanlı az sonra esmer, ufak tefek, saçları jöleli, beyaz giyimli bir çocukla öpüşmeye başladı. Yaşlı bir hanımla kocası çılgınca *rock and roll* dansı yapıyorlar, gençler kendi aralarında dans ediyorlardı.

Müthiş bir akşam yemeği sunuluyordu; yerel yiyecekler, somonlar, ıstakozlar, değişik büfelerde yer almıştı. Bir fotoğrafçı deli gibi resim çekiyor, karısı coşkulu bir şekilde seyahatlerini, Tanca'yı, karı-koca kışın kaymaya gitmeyi pek sevdiklerini anlatıyordu. Gabriele çok uzun boylu bir gençle takılıyor, Gérard ise Serge ve Françoise ile duruyordu. Nina ve Leopoldo birbirlerine kavuşmanın mutluluğu ile neşeyle dans ediyorlardı. Leopoldo, Nina ve Gérard arasındaki ilişki konusunda huzur bulmuştu. Zaten Françoise Gérard'a el koymuştu. Belki de Gérard, yanında kendisine esin perisi olacak bir kadın olmadan rahat edemeyen erkeklerdendi.

Serin, yıldızlı bir geceydi; ay neredeyse dolunaya yaklaşıyordu. Uzaktan denizin kokusu duyuluyor, saatler akıp gidiyor, insanlar zaman yokmuşçasına içki içip eğleniyordu. Pembe gömleği, lacivert pantolonu içinde son derece şık olan ve bir Küba purosu tüttüren Taddeo, yanında esmer, genç, yanık, dağınık saçlı, uzun bacaklı, Hint kumaşından yapılmış mini etek ve saydam tülden açık bir bluz giymiş olan bir kızla çıkageldi. Nina şaşkınlığını ve rahatsızlığını gizleyemedi. Demek ki Taddeo ona o kadar âşık değildi, ya da onun Leopoldo ile birlikte olduğunu öğrendiği için umursamaz davranmak istemişti.

Nina o kadar sersemlemişti ki, kontrol edemediği bir mutsuzluk bütün bedenini sardı, yüzü gerildi, buz kesti ve kendini kontrol edemeyeceğini anladığında bilincini yitirdi. Herkes çevresine toplandı. Gabriele acilen doktor çağırırken, Leopoldo, Serge, ve Gérard onu kucaklayarak kaldırdılar ve odalardan birine taşıyıp yatağa yatırdılar. Françoise nabzını tuttuğunda zayıflamış olduğunu fark etti. Birkaç dakika sonra yanındaki esmer kızla Taddeo çıkageldi ve ayakta durup onlara bakmakla yetindi. Nina hâlâ baygın bir halde yatıyordu. Nihayet gelen doktor onun tansiyonunu ölçtü, dinledi ve tekrar tansiyonunu ölçtü.

"Ne oldu?" diye sordu Françoise kaygıyla.

"Bilmiyorum," dedi doktor; "nabzı çok yavaş atıyor. Şu andaki hali bir komayı andırsa da basit bir bayılma olabilir. Kanama ya da kalp krizi belirtileri yok. Belki sadece bir tansiyon düşüklüğüdür. Kendine gelebilecek mi diye beklemeliyiz; yoksa ambulans çağırıp acil servise götürmemiz gerekebilir."

Herkes ayakta sessizce beklerken ev sahibi de meraklanmıştı, ama parti hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Müzik, gülüşmeler ve sesler duyuluyordu.

Leopoldo heyecanlanmıştı; Taddeo'yu tanımıştı ve içinde bir şeyler çırpınıp duruyordu; kendini hiçbir yönetmenin çevirmemiş olduğu filmin, hiçbir yazarın yazmadığı romanın kahramanı gibi hissediyordu. Fitzgerald bile yazmamıştı bunu. Eninde sonunda Tanca çılgın neşenin ve grotesk trajedinin uyum içinde beraberce yaşadıkları bir yerdi. Her partide müzik çaldığı sürece, güneş doğana kadar süren benzeri şeyler yaşanabilirdi.

Nina acaba gebe olduğu için mi, yoksa Taddeo ve

Leopoldo'yu yan yana gördüğü için mi bayılmıştı?

Taddeo, Nina'nın gebe olduğunu bilmiyordu. Bu çok güzel ve şehvetli kadını, bilincini kaybetmiş ve rengi solmuş orada yatarken bile erotik ve dayanılmaz görünen kadını seviyordu.

Doğruydu, bu kadında en zeki erkekleri kendine çeken ve benzeri olmayan içgüdüsel, hayvani bir şey vardı. Kişiliği son derece güçlü bir kadındı. Taddeo onu seyretmeyi sürdürüyordu. Kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu, ama kendini bütünüyle kadına adayamamıştı ki...

Leopoldo Nina'nın bir çocuğu olsa; o yeşil, olağanüstü, dikkatli, huzursuz, tatlı gözlerle ne kadar güzel olur diye düşünüyordu. Sevişirlerken, bütünüyle kendi bedeni altındayken Nina'nın bedenine bayılıyordu. Onun formunu, hareketlerini, öpüşürken dilinin ve dudaklarının tatlı ve benzersiz lezzetini hissediyordu. Nina şimdi orada, gücünü yitirmiş yatıyordu.

Françoise, Nina'nın yanında duruyor, onu tatlı tatlı okşuyordu. Leopoldo hâlâ Marcel'i nasıl sever, diye düşünüyordu. Belki de onda hayatını içerek, eğlenerek geçiren, basit inançlarına takılıp kalmış gün görmüş bir erkeğin cazibesi vardı. Bu yapış yapış ve şımarık ortamda Leopoldo ilk kez Korsika'yı özledi; orası belki daha kaba ve vahşiydi, ama onur ve hayat kavramları daha güçlüydü.

Doktor, Nina'yı İtalyan Hastanesi'ne kaldırmaya karar verdi. Bir ambulansın gelmesiyle şaşkınlık, utanç havası oluştu, ama müzik çalmayı sürdürdü; parti güneş doğana kadar sürecekti. Françoise doktorla ambulansa bindi; Leopoldo, Gérard, Gabriele

ve Serge hastaneye kendi araçlarıyla gittiler.

Küçük, temiz hastanenin beyaza boyanmış eski bir asansörü vardı. Üç İtalyan rahibe hemşire ve iki doktor onları karşıladı. Nina'yı muayene ettiler ve konsültasyon için bir odaya kapandılar. Hiçbiri ne olduğunu anlayamıyordu. Nina'nın sağlığı mükemmel görünüyordu, sadece bilincini yitirmişti ve kendine gelemiyordu. Bir süre sonra ürkek bir tavırla, tek başına Taddeo geldi. Nina'dan, son günlerde yaptıklarından söz ettiler.

Gérard masum bir sesle, "Belki benimle o gece Tetouan'da çok yorulmuştur," dedi.

Gérard ve onun Nina ile ilişkisinden haberi olmayan Taddeo sert bir sesle, "Tetouan'a ne zaman gittiniz?" diye sordu.

"İki gece önce."

"Ah, anlıyorum, biz tanışmıyoruz; ben Taddeo."

"Ben Gérard."

Françoise, "Taddeo, Tanca'ya ne zaman geldiniz?" diye sordu.

"Üç gündür buradayım."

"Neden aramadınız Nina'yı?"

Leopoldo, bu soruyu duyunca Françoise'ın Taddeo'dan yana olduğunu sezinledi. Taddeo ise şu yanıtı verdi:

"Defalarca telefon ettim, ama bana Nina'nın olmadığını, henüz gelmediğini söylüyorlardı."

"İyi ama burada yalnız değilsiniz ki!"

"Yalnızım. Bu akşam partiye bir arkadaşımla geldim, hepsi bu."

Leopoldo da Taddeo ile konuşmak istiyordu, ama söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Ondan nefret etmeli, rakibinden korkmalıydı, ama bu adama karşı düşmanca duygular besleyemiyordu;

hatta onun Françoise ile konuşmasını izlerken Taddeo'yu sevimli buluyor, onun Françoise ile birbirlerine yakışacaklarını düşünüyordu. Belki Taddeo da bunu düşünüyordu, çünkü Françoise'ın onu iğnelemesine karşın erkek bu durumdan hoşlanmışa benziyordu. Her ikisi de doğal olarak şık, herhangi bir yerde yaşamayı, herhangi bir kimseyle konuşmaya ve daima kendisi olarak kalmaya alışkın kişilere has o yalın edaya bürünmüşlerdi.

Hekimler konsültasyondan çıktılar ve içlerinden biri şöyle dedi:

"Hastanın belirtileri ağır değil, ama bilincini yitirmiş. Ona tahliller yapmamız gerekiyor, çünkü şu anda bir teşhis koyamıyoruz. Mutlak bir sükûnet içinde kalması gerektiği için çevresinde fazla kişi olmasa iyi olur. Ama yalnız da kalmaması gerektiği için gece ve gündüz nöbetleşe yanında kalmalısınız."

Françoise, Taddeo, Leopoldo, Gabriele, Serge ve Gérard sırayla bekleyeceklerdi. İlk gönüllü Françoise oldu. Sabahın beşi olmuştu ve yorgunluğuna karşın saat on bire kadar Nina'nın yanında kalacağını söyledi.

Herkes kendi konakladığı yere döndü. Leopoldo, Nina'nın çabuk ayılacağına inanıyordu. Belki de o sabah uyanırdı. Bu arada hava aydınlanmaya başlamıştı; az sonra güneş doğacaktı.

Leopoldo, uyumaya gitmeden önce limana bakan bir terasın bulunduğu Petit Socco'ya inmeye karar erdi. Bir deniz kentinin uyanışı onu her zaman heyecanlandırmıştı. Yükselen ışığı, tembel tembel canlanan pazar meydanını, gecenin uçup giden ve gündüzünkilerle karışan kokusunu içine çekecekti.

Nina'ya ne olmuş olabilirdi? Sinir krizi mi? Taddeo'yu görmek onu üzmüş, telaşlandırmış mıydı?

Onun gebe olduğunu bilen tek kişi Leeopoldo idi, ama hekimler kan tahlili sonucu bunu pek yakında öğreneceklerdi.

Bu, sakin bir yaz değildi, aşk peşinde koşmak onu zorlamıştı. Leopoldo her şeye karşın gene de mutsuz değildi. Bir önceki gün Cap Spartel yakınlarındaki ıssız kumsalda Nina ile birbirlerine karşı müthiş bir çekim hissetmişlerdi. Onu gördüğü anda kaskatı kesildiğine göre Taddeo onda uyuyan kin duygularını uyandırmıştı, Nina konusunda en fazla şeyi bilebilecek kişi Gabriele idi çünkü onlar çok uzun yıllardan beri arkadaştılar. Gérard konusundaki alaycılığı belki de boşuna değildi. Belki de Nina ve Gérard, Tetouan'da sevişmişlerdi.

Gérard daha önce evlenmiş olduğuna göre eşcinseller kadınlardan da hoşlanabiliyordu. Gérard ile aralarında bir şey yaşanmışsa, kendisiyle kumsala gelip cilveleşmesine ne anlam vermeliydi peki? Neden partiye kendisiyle gitmek istemişti? Peki Françoise ile Nina arasında nasıl bir ilişki vardı? Françoise da karmaşık bir aşk hayatına sahip, kaypak bir insandı. Tanca yanıltıcı bir yerdi. Bu hekimlere güven duyulabilir miydi, yoksa daha uzmanlaşmış biri mi bulunmalıydı? Leopoldo uyumaya giderken zihni kuşkularla doluydu, yine de onu bir bilinçsizliğe sürükleyen derin bir uykuya dalıverdi.

Taddeo ve Leopoldo birkaç saat sonra hastanenin bekleme odasında karşılaştılar. Nina'nın durumu değişkendi. Françoise uyumaya gitmiş, Serge nöbete geçmişti. Kaygılı bir havası olan Taddeo şöyle dedi:

"Bir başka doktor aramalıyız, İtalya'dan birilerini getirtmeliyiz."

"Belki bize çok özel bir kişi yardım edebilir; Abdeslan adındaki bu adam kralın güvendiği insanlarından biri ve bu ülkenin en iyilerini o tanıyor."

"Sen nereden tanıyorsun onu?"

"Geçen sene Rabat'ta bir sanat tarihçileri kongresinde tanışmıştık. Kralın dostu olan kültür bakanının yakın dostuydu."

"Evet, belki bu hastane ve bu hekimler hakkında ne düşünüyor diye ona sorabiliriz."

Kısa bir telefon görüşmesinin sonunda Abdeslan onları rahatlattı. Hastane mükemmelliği ile tanınıyordu, ama içlerinin daha da rahat etmesi için bizzat kendisi, majestelerinin güvendiği hekimlerden birini alıp Tanca'ya gelecekti.

Gene de içleri pek rahat etmeyen Taddeo ve Leopoldo durumun daha iyiye gitmemesi durumunda İtalya'dan bir doktor getirtmeye karar verdiler. Hatta son derece nazik davranarak kırk sekiz saat sonra Nina'nın bilinç durumunda bir değişiklik olmazsa yola çıkmaya hazır olduğunu bildiren Profesör Magrini ile konuştular. Magrini hemen açılmayan ve günlerce sürebilen bilinç kapanması durumlarına rastlanabileceğini de bildirdi. Serumla beslenen hasta, sanki uyanmak istemez gibi davranabilirdi.

"İnsanın zihninde kuşkular varken bunu silebilecek kişiler, her zaman hekimler değildir," diyen Taddeo, Leopoldo'ya birlikte bira içmeye gitmelerini önerdi.

"Casablanca harika bir bira!"

"Evet, doğru, ben de denedim."

"Nina'ya nasıl âşık olduğunu sorabilir miyim?" diye soruverdi Taddeo ansızın.

"Roma'da; Popolo Meydanı'nda. Onu sinemadan çıkarken gördüm. Önceden tanışırdık, ama ben

hakkında hiçbir şey bilmiyordum; güzelliği karşısında çekingenlik duyardım. O akşamdan sonra görüştük, konuştuk, ona Yunanistan'a gitmek üzere olduğumu söyledim, benimle gelmek ister mi, diye sordum; birlikte yola çıktık ve olaylar gelişti. Sadece telefon konuşmalarından, hayatında bir başka insan olduğunu anlıyordum. Gerisini biliyorsun, olanlar oldu. Ya siz, sizin öykünüz nasıl?"

"Kabahat benim; ona başka türlü davranmalıydım! Ama çok zordu. Yıllar önce âşık oldum ona, ama ailemi terk edemedim ve böylece Nina benden uzaklaştı, ilişkimiz değişti..."

"Evliyken bir başka kadını sevmek zor bir şey! Sevmek için özgür olmak, birlikte zaman geçirebilmek gerekiyor."

"Bir kural var mı bilmiyorum. Nina'yı seviyorum, ama ailemi de perişan edemem."

"Evet aşk mantıklı ya da hoşgörülü değildir. Aşk kendi bildiğini okur, sahiplenicidir."

"Öyle ama zorlamak gerekmiyor. Bunlar bizim denetimimizden çıkan durumlar, biraz şurada yaşamakta olduğumuz gibi bir şey."

"Az sonra onun yanında sen kalacaksın, durumunun nasıl olduğunu anlamaya çalış."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Konuşmayı dene, belki duyar seni."

Taddeo Nina'nın odasına girdiğinde, Leopoldo Françoise'ı bulmaya karar verdi. El Minzah'ın kafesinde birlikte bir tost yediler; Françoise'ın sakin bir havası vardı. Leopoldo onun ağzından Nina'nın sırlarını almak niyetindeydi, ama ağzındaki baklayı çıkarttırmak zordu.

Sanki alacağı yanıtı umursamıyormuş gibi bir

ses tonuyla, "Gece nasıl geçti?" diye sordu.

"Hiçbir şey olmadı. Uyuyor gibiydi, ben de uyuyakaldım. Uyandığımda hâlâ kımıltısız yatıyor, sakin sakin soluyordu."

"Peki, sence ne oldu ona?"

"Bilmiyorum ama çok fazla kaygılanmıyorum."

"Nina'nın gebe olduğunu biliyor musun?"

"Bana da öyle söyledi."

"İyi ama kimden?"

"Bilmiyor, ama bebeği tutmak istiyor."

"Hekimler biliyor mu bunu?"

"Belki henüz bilmiyorlardır."

"Ya Taddeo?"

"Sanmıyorum."

"Yanıtların pek gizemli."

"Evet, çünkü bu hikâye iyice çorbaya döndü ve işin içinden nasıl çıkılacak bilmiyorum."

"Nina'nın çocuğun kimden olduğunu bilmediğine emin misin?"

"Yunanistan'da aynı gün hem seninle hem Taddeo ile sevişmiş, bu nedenle sorunun yanıtını bilmesi olanaksız."

"Peki ama Nina kendini kötü mü hissediyordu?"

"Hayır, kötü değil."

"Bunu kim söyledi sana?"

"Güven bana."

Taddeo, Nina'nın odasından çıktı ve İtalya'daki doktorunu arayarak mümkün olduğunca çabuk gelmesini rica etti. Gabriele de nöbetini tuttu ve bir yorum yapmadan odadan çıktı, sonra Gérard girip çıktı ve en sonunda sıra Leopoldo'ya geldiğinde içeri girip Nina'nın yanındaki yatağa uzandı. Kadın soluk alan bir ölü gibiydi.

Bu çaresizlik durumu onu perişan ediyordu. Yerinde duramadığı için sevgilisine yaklaştı, onunla konuşmayı denedi, sonra uzun uzun bedenini okşadı ve yavaşça cinsel organına dokunup okşamaya başladı. Duyularını uyandırmak istiyordu. Öpmek için yaklaştı ve kadın onun öpmesine izin verdi. Konuşmamakta ve gözlerini kapalı tutmakta direniyordu. Sonra elini sıktı ve Leopoldo ona gerçeği söylemesini rica etti. Kadın yanıt vermedi, ama öpülmeye itiraz etmedi. Ansızın gözyaşlarına boğuldu.

"Bebeği istiyorum, ama senin mi, Taddeo'nun mu bilmiyorum. Her ikinize de ait olmasını isterdim çünkü bambaşka bir biçimde de olsa Taddeo'yu da seviyorum. Ama sana kendime açıklayamadığım bir şeyi itiraf etmek istiyorum. Seni seviyorum, Taddeo'yu hâlâ seviyorum, ama Gérard da beni denetleyemediğim bir biçimde kendisine çekiyor. Bayılınam yüzünden altı saat bu odada kaldı ve o yanımdaki yatakta uzanırken içimde müthiş bir sarsıntı, senin anlayamayacağın bir çekiliş hissediyordum. Bir eşcinselden hoşlandığım için sapık olduğumu söyleyebilirsim, ama o da benden hoşlanıyor. Bütün bir yaz seni bekledim, sessizliğin, yokluğun beni üzüyordu. Sonra Gabriele her şeyi anladı. Bu bir felaket. O Gérard'a âşık, ama Tetouan'da benim de aklım başımdan gitti. Gérard'ın her çektiği fotoğrafta, onun makinesinin her klik edişinde sanki içime bir sancı saplanıyor, kuvvetli, fiziksel bir haz duyuyordum."

"Seni birkaç dakika önce öptüğümde olduğu gibi mi?"

"Evet sevgilim derin ve tatlı bir sıcaklık yaydın içime. Aslında ben Taddeo'dan hoşlanıyorum, seni seviyorum ve Gérard'a âşığım. Gerçek bu. Ama Gérard, Gabriele'nin âşık olduğu erkek. Gabriele odam-

dayken, ona bayılmadığımı, ama kendimden geçmiş numarası yaparak bana neler olduğunu anlamaya çalıştığımı söyledim. O bana Gérard'ı paylaşabileceğimizi söyledi, ama eninde sonunda eşcinselliğin ağır basacağına ve Gérard'ın kendisini seçeceğine inanıyor."

"Peki ya Gérard'a ne söyledin?"

"Hiç. Buradayken kımıldamadan yatıyor ve bana bakıyordu. Sonra amansız bir soğuklukla fotoğraflarımı çekmeye başladı. Bana karşı bir merhamet duymuyordu, ifademi yakalamaya çalışıyordu, çünkü ölü gibi bilinçsiz bir kadının ifadesini yakaladığını düşünüyordu."

"Onunla konuştun mu?"

"Asla. Bana makineli tüfek sesi gibi gelen fotoğraf makinesinin seslerine katlanmak zorunda kaldım. Onun umursamazlığı canımı acıtıyordu, ama beni çeken de bu umursamazlığıydı. Onun beni fotoğraflaması hoşuma gidiyor. Bu edilgen bir cinsel davranış gibi, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Peki bu oyunu daha ne kadar sürdürmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Gérard'ın bir kez daha gelmesini ve beni fotoğraflamasını istiyorum. Bak, bunları sana söylüyorum, çünkü gerçekten üzülmediğini biliyorum. Beni sevdiğini sandığın gibi acı çektiğini de sanıyorsun. Ama beni gerçekten sevseydin benim Yunanistan'dan ayrılmama izin vermez, doğmakta olan bir aşkı yarıda kesmez, Taddeo'nun varlığından korkmazdın. Oysa kaçtın ve kaprisler yaptın. Erkeksi ve alıngan bir tavır sergilediğini sanıyordun oysa son derece zayıf ve kadınsı bir hareketti bu. Anlıyor musun? Yunanistan'dayken sana duyduğum tutku öfkeye ve kıskançlığa dönüştü. Beni aramıyordun

ve ben öfkeleniyordum; beni bekleterek günlerimi mahvettin. Senin peşinden Yunanistan'a gelmeme neden olan o merak yok oldu. Artık Tetouan'a gidip geldikten sonra Gérard için deli oluyorum."

"Bir kadının aşk oyunlarından hiçbir şey anlamadığımı itiraf etmeliyim!"

"Aşk zayıflıkları, tarz yoksunluğunu sevmez."

"Ama partide Taddeo'nun geldiğini görünce düşüp bayıldın!"

"Hayır, Gabriele'nin Gérard'ı öptüğünü gördüğüm için bayıldım!"

Nina hastanede kalışını fazla uzatamadı. Artık ağustos ayı bitmişti. Leopoldo Venedik'teki mimarlık bienaline gitmek için İtalya'ya dönmek zorunda kalmıştı. Taddeo da daha fazla oyalanamayacağı için işlerine ve ailesine geri döndü. Françoise, Hector ile buluşmak üzere Paris'e gitti. Serge işbaşı yaptı. Böylece Tanca'da sadece Gabriele, Gérard ve Nina kaldılar.

Nina eylülün ilk günlerinde eğlendi. Gabriele ve Gérard ile birlikte zaman geçirmek, bu içine sızılması olanaksız karmaşık üçlünün bir parçası olmak onu mutlu ediyordu. Kimi anlarda Gérard'ın kendisine âşık olduğunu hissediyor, kimi zaman Gérard'ın gerçek aşkının Gabriele olduğunu anlayıp duruma rıza gösteriyordu. Gabriele kıskançlık göstermiyordu, Nina ve Gérard arasındaki flörtü seyrederek eğleniyordu; Nina bir gün tek başına uyuyakaldığında Gérard'ı yatağında bulacağından emindi.

Gündüzleri Gabriele titizlikle ev ve bahçe işleriyle ilgileniyordu.

Bu arada Nina ve Gérard çevreyi gezmeye çıkı-

yorlar ve fotoğraf çekiyorlardı. Böylece bu karmaşık ilişkiyi bozacak bir şey yaşanmadan bir ay geldi geçti. Sadece Taddeo düzenli olarak telefon ediyor ve dönmesi için kadına yalvarıyordu.

Bu arada Leopoldo gündelik hayata dalmıştı ve Nina soluk hatıralar arasındaki yerini almıştı. Bütün bir yaz onun peşinden oradan oraya koşturmuştu, ama şimdi düşüncesini ondan uzak tutmaya karar vermişti. *L'amour fou*[1] durmadan, krizler yaşamadan dörtnala koşmalıdır, kavgalar çılgınca yaşanmalı, ama hemen çözümlenmelidir. Bu öykünün yaşanması için müthiş bir enerji harcamak gerekmişti. Aralarında bir aşk yaşanmış mıydı? Yoksa bu sadece bir oyun, bir kapris miydi?

Leopoldo sonbahar boyunca çok seyahat etti ve Noel'den sonra Amerika'ya giderek Harvard Üniversitesi'nde bir dönem kübizm üzerine eğitim aldı. Nina hayat belirtisi göstermeyince o da kız öğrencilerle flört ederek oyalandı. Kalışını yaza kadar uzattı ve kız öğrencilerden biriyle Meksika'ya kadar uzanan uzun bir Amerika yolculuğu yaptı.

Ertesi sonbahar Paris'e geldi ve bir rastlantı sonucunda Pompidou Merkezi'nde Gérard'ın sergisi olduğunu öğrendi. Bu haber içinde inceden bir sızı yarattı, ama gene de sergiyi görmeye karar verdi. Manzara ve seyahat fotoğraflarına ilişkin bir sergiydi: Arizona ve New Mexico, Cote d'Azure, Marsilya, Madrid, Sevil, Tanca, Tetouan, Fes, Kahire, Delhi, Tokyo, La Hey, Moskova ve en son Paris. Bütün fotoğraflar siyah beyazdı ve hepsi çok soğuktu.

Arap ve berberi kızlarının, ünlü kişilerin resimlerinin yanı sıra Nina'nın değişik yataklarda, değişik pozlarla verdiği çıplak resimleri de vardı. Bu

[1] (Fr.) Çılgın âşık. (Yay.)

adeta Nina'nın gebeliğinin siyah beyaz bir belgeseli gibiydi.

Demek ki şimdi altı aylık olan bir bebeği vardı. Leopoldo, Nina'yı artık sekiz ya da dokuz aylık gebeliğinde gösteren son fotoğrafın önünde durdu, yatağında uzanışını seyretti. İşte bu görüntü yüreğini deli gibi çarptırmış, ona beklenmedik bir hüzün yaşatmıştı; Nina bu çıplak, koca memeli, şiş karınlı, uzun bacaklı, dağınık ve kıvırcık saçlı haliyle insanı altüst eden, müthiş erotik bir hal sergiliyordu. Leopoldo öfkeyle, küçük düşmenin utancıyla bakıyor ve kıskanmamayı başaramıyordu. Unutulmuş heyecanlar su üstüne çıkmıştı. Nina neredeydi? Gérard neredeydi?

Serginin girişine gitti ve bu yapıtların yaratıcısı olan fotoğrafçıya nasıl ulaşabileceğini sordu. Ona açılış günü sergiye geldiğini, ama sonra bir daha görünmediğini söylediler. Leopoldo dönüp Nina'nın fotoğraflarını yeniden seyretti, sergi kataloğunu satın aldı ve sanki bir acelesi varmış gibi koşarak müzeden çıktı.

Paris'te her zaman aynı otelde kalmazdı. Defalarca burada bir apartman dairesi almayı arzu etmiş, ama bunu yapmamıştı. Bu sefer Saint Germain-des-Prés yakınlarında küçük bir otelde kalıyordu. Sébastopol Bulvarı boyunca yürüyerek Châtelet'e geldi, bir kafeye girip viski ısmarladı Nina'yı bu güzelliğiyle ve gebe haliyle bir antik otel ya da Gérard ile yaşadığı konağın yatağında yatarken görmekten çekinircesine, kataloğu yavaş yavaş karıştırarak resimlere yeniden baktı. Birbirlerinin sevgilileri oldukları kesindi, ama çocuk Gérard'dan olamazdı çünkü tarihler tutmuyordu. Nina onunla ağustos sonunda karşılaştığında zaten gebeydi. Belki de yalan

söyleyerek Gérard'ı çocuğun ondan olduğuna inandırmıştı.

Gerçekten neler olduğunu anlamak için galeri sahibi ya da Françoise aracılığıyla Gérard'ı aramalıydı. Belki de Gabriele'ye telefon edebilirdi, ama o belki hâlâ Tanca'daydı. Hayır, en iyisi telefon numarasını sakladığı François'ı aramaktı.

Telefona Hector çıktı; Françoise'ın kır evinde olduğunu, iki gün sonra döneceğini söyledi. Leopoldo'nun canı Nina hakkında bir bilgisi olup olmadığını sormayı çekmedi ve aradığını söylemesini rica etmekle yetindi.

Sergi kataloğu sayesinde Gérard'ın sanat ajanının kim olduğunu buldu ve ondan şu yanıtı aldı:

"Buradan ayrıldı, sanırım Afrika'ya gitti, ama henüz bir haber almadım. Genellikle o beni arar."

Kasım ayında Paris hüzünlü ve çok güzeldi. Bir sabah Leopoldo Saint-Sulpice Meydanı'ndaki bir kafede Françoise'a rastladı. Her zamanki gibi harika göründüğünü düşündü, kadın da onu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Bir yıl Amerika'da mı kaldın?"

"Evet, doğru; Picasso'ya ilişkin tezim bazı akademik ortamlarda büyük ilgi topladı. Şimdi de araştırma yapmak için buraya geldim ve Gérard'ın sergisini; Nina'nın fotoğraflarını gördüm."

"Ah! Benim hâlâ gidip görmek için zamanım olmadı ve kimseleri de görmedim. Korsika'ya sık sık gidiyorum, çünkü orada yapacak pek çok işim var."

"Yani Nina'yı, kızını ya da oğlunu bir daha görmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, onu bir daha görmedim."

"Hiç olmazsa bebeğin kimden olduğunu öğrendin mi?"

"Hayır, Nina ketumdur bilirsin. Bir kez telefonda konuştuk ve bir oğlu olduğunu söyledi."

"Babanın kim olduğunu bilmemene inanamıyorum!"

"Bunu kendisi de bilmiyor ki!"

"Ya Taddeo?"

"Sanırım her şey eskiden olduğu gibi sürüyor."

"Ama fotoğraflar, Nina ile Gérard arasında bir şeyler yaşandığını gözler önüne seriyor."

"Sanmıyorum, çünkü Gérard'ın Gabriele ile birlikte Tanca'da olduğunu düşünüyorum. Böyle olduğunu duydum. Ama güvenilir bir haber olmayabilir çünkü şu ara kimseden haber alamıyorum ve kendi işlerimle ilgilenmem gerekiyor."

"Ya Marcel?" diye ağzından kaçırdı Leopoldo.

Françoise kızardı, lafı geçiştirmeye çalıştı, ama yadsıyamazdı. Gülümsedi ve özel konulara girmemek için şöyle dedi:

"Sanırım Nina Gérard'a âşık, ama çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sezinlediğin gibi kendi özel meselelerim beni Korsika'da olmaya zorluyor. O kolay bir insan değil, çok sahiplenici, ama ben Hector'un acı çekmesini istemiyorum bu nedenle ona çok zaman ayırıyorum."

Birlikte bir kahve içtikten sonra ayrıldılar. Leopoldo dönüp yeniden Nina'nın resimlerine bakma ihtiyacı duydu. Özellikle de sonuncu fotoğrafa.

Picasso konusundaki araştırmalar birkaç ay daha sürdü ve Leopoldo kışı da Paris'te geçirdi. Arada bir galeriye gidip Gérard'ın dönüp dönmediğini soruyordu, ama aldığı yanıt daima olumsuz oluyordu. Gebe Nina görüntüsü zihnine takılıp kalmıştı. Paris hayatı onu her geçen gün daha fazla içine çekiyordu ve imgenin sınırları yavaş yavaş silinip gidiyordu.

İlkbaharda kitabını tamamlamak için Amerika'ya döndü ve son okumaları yapmak için Massachusetts kumsalının kumullarına yaslanan basit ve ahşap bir eve çekildi. Picasso'nun yirminci yüzyılın "büyük ressamı" rolünü biraz törpüleyen tezinin, eleştirmenler tarafından nasıl karşılanacağını bilmiyordu. Onun son derece kurnaz, zeki, yetenekli bir sanatçı olduğunu kabul ediyordu, ama gerçek dâhilerin sahip olduğu o saflığı yansıtmadığını iddia ediyordu. Leopoldo'ya kalırsa Picasso Cezanne gibi mutlak bir dâhi değildi.

Leopoldo eylül ayında Cini Vakfı'nca düzenlenen bir dizi konferansı izlemek üzere Venedik'e gitti. Tema "Sanatlarda Güzellik" idi ve onun tezi "Güzelliğin Tehlikesi" adını taşıyordu. Ruhu ve beyni ele geçiren, onu bozan ve ayrımcılığa sürükleyen, güzel olmayan her şeyi kötü gibi görerek bir tarafa atan bir tehlikeden söz ediyordu. Bu tezde Leopoldo Fontana'nın bir dâhi değil, sadece bir estetik uzmanı olduğunu ileri sürüyordu. Onun estetik kurallarının yalnızca Japonlar için ilginç olduğunu, vahşiliği ve hayatın zorluklarını ilettiğini söylüyordu. Leopoldo'ya göre yirminci yüzyılın üstatlarından biri Mondrian idi; o yalnızca belli renkleri ve bazı kesin geometrileri kullanarak formların içini boşaltıyordu.

Venedik'te Bauer Oteli'ne yerleşti. Penceresi deniz motorlarının, gondolların, gondolcuların şarkısına eşlik eden akordeonların seslerini yansıtan bir kanala bakıyordu. Leopoldo, turistlerin, grupların, rehberlerin gürültüsünden rahatsız olmuyordu. Onu daha çok rahatsız eden, Venedik'i dünyanın öteki herhangi bir kentine benzer kılan büyük mo-

dacıların ve mücevhercilerin mağazalarıydı. Ama sarayların suya vuran yansımaları, her dönemin ressamlarının yakalamaya çalıştığı o eşi olmayan ışık ve cazibesi, ansızın yükselen sular yüzünden kenti mahvolmaktan kurtaracaktı. Leopoldo, Venedik'teyken sokaklarında dolaşır, minik vapurlarında gezerken daima bir şeylerden korunduğunu hissederdi. Burada turistlerin, hediyelik eşyaların, güvercinlerin, barların, melodilerin arasındayken asla yalnız olmazdı.

Bir öğleden sonrasında Campo della Guerra yakınlarında gezinirken bebek puseti iten bir kadın gördü ve Nina'yı tanıyıverdi. Saçları uzundu, dingin bir hali vardı. Yanına gidip onu selamlama cesaretini bulamadı. Hatta çekingenlik içinde gizlenmeye kalkıştı. Gerçeklikle yüz yüze gelmekten korkuyordu. O çocuğun Gérard'ın olmadığını, ya kendine ya da Taddeo'ya ait olduğunu biliyordu. Kalbi küt küt çarpıyordu. Uzaktan şöyle bir bakınca onu hâlâ sevdiğini hisseder gibi oldu ve o yaz, kalbini kazanmasına karşın elinden kayıp gitmesine izin verdiğine bir kez daha inanamadı.

Bu karşılaşmadan birkaç gün sonra Leopoldo Amerikalı bir meslektaşıyla Harry's Bar'a gitti. Kendisi Venedik usulü ciğer, arkadaşı da mürekkepbalıklı risotto ısmarladı. Tam Valpollicella şarapları bir karaf içinde sunulurken Gérard ve Nina içeri girdiler. Onu görmeyecekleri bir masaya oturdular. Leopoldo onları uzaktan seyrediyor ve mutluluklarını kıskanıyordu. Onları daha iyi inceleyebilmek için meslektaşıyla konuşmasını uzattı, bir salata ısmarladı, sonra bir dondurma yedi, bir kahve ve grappa içti. Nina ve Gérard aceleyle yediler, hesaplarını ödediler ve çıktılar.

Leopoldo bir sabah Zattere'de oturan bir Fransız yazarı görmeye giderken puseti iten Nina'yı gördü. Çocuk aynen annesine benziyordu. Nina gülümsüyordu, onu yeniden görmekten memnun olmuştu.

"Gérard'ın Pompidou Merkezi'ndeki fotoğraflarını gördüm, gebe halinle de çok güzeldin."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Burada, kocam Gérard ile Venedik'te yaşıyoruz."

"Evlendiniz mi?"

"Evet, Paris'te."

"Ya bebeğin adı ne?"

"Beckett'in ve Beckett'in Tanca'da çektiği bazı çok güzel resimlerin anısına Sam koyduk. Ya sen nasılsın?"

"Bir kongre için burada bulunuyorum, bir süre Amerika'da yaşadım... Bebeğin babası kim?"

"Gérard."

"Bu olamaz, çünkü ağustos sonunda onu tanıdığında zaten gebeydin."

"Evet ama kumsalda sana gebe olduğumu söylediğimde yanılmışım. Bu bir ay sonra oldu. Siz çoktan gitmiştiniz. Biz ise uzun bir yaz yaşamak üzere orada kalmıştık."

ALAIN ELKANN

UZUN BİR YAZ

CAN

ROMAN

Nina şehvetli, gizemli, özgür, aynı zamanda çocuksu bir kadındır. Bir "çocuk-kadın"dır bir bakıma. Leopoldo ise Nina'ya hayran bir sanat tarihi eleştirmeni. Birlikte yaz tatilini geçirmek için Yunan adalarına giderler. Ne ki, sakin başlayan tatil çok geçmeden bir serüvene, Akdeniz adaları ve kentlerinde bir kovalamayacaya dönüşecek ve hiç akla gelmedik bir biçimde sonlanacaktır. **Alain Elkann**, 2001'de *John Star* adlı romanıyla İtalya'nın en saygın edebiyat ödüllerinden Cesare Pavese Ödülü'ne değer görülmüştü. İlk kez 2003'te yayınlanan ***Uzun Bir Yaz***'da, hep peşinde koşulan, ama bir türlü ele geçmeyen aşk'ın öyküsünü anlatıyor. Gelip geçici gibi görünen bir yaz aşkını anlatırken, insanoğlunun karmaşık doğası ve kimselerle paylaşmadığı tutkularını açığa çıkarıyor.

KAPAK RESMİ: HENRI MATISSE

ISBN 978-975-07-0809-1
9 789750 708091
http://www.canyayinlari.com

KİTAP 2006 SKB 0111871 VED

KDV İÇİNDEDİR
6,50 YTL